

DOMOVINA

Izhaja vsaki petek v tednu. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 50 kr. temeljne pristojbine ter od vsake petit-vrste po 10 kr. za vsakokrat; za večje inserate, kakor tudi za mnogokratno inseriranje primerni popust. — Naročnina za celo leto 3 gld., pol leta 1 gld. 50 kr., za četrt leta 80 kr., katera naj se pošilja: Upravništvu „Domovine“ v Celji.

Cesarjeva vladarska 50letnica in Slovenci.

1848—1898! Petdeset let! Avstrija obhaja letos jubilejsko leto! Naš modri in viteški vladar, naš premilostivi in dobrotljivi cesar Franc Jožef I. obhajal bo dné 2. decembra t. l. petdesetletnico svojega preslavnega in plodonosnega vladanja, dné 18. avgusta t. l. pa svoj 68. rojstni dan.

Petdeset let — pol stoletja! Pet desetletij že štiti, varuje in skrbi presvetli cesar Franc Jožef I. za zveste podanike svoje širne države; kaj čuda torej, da tekmujejo vsi narodi, vse kronovine, društva, stanovi in korporacije med saboj, kako bi dostojneje in lepše proslavili letošnje jubilejsko leto, leto neizmerne sreče in odkritosrčnega veselja, ko se slehern Avstrijec z navdušenjem pripravlja na srečni in radosti polni dan 2. decembra 1898.

Štiristo let se že ni praznoval med Habsburžani tak praznik. Po cesarju Frideriku III. († 1493.), ki je vladal 58 let, traja vladanje našega nad vse ljubljenega cesarja Franca Jožefa I. najdalje.

Avstrijski narodi — vsi brez razločka — imajo razlogov in povodov dovolj, veseliti se tega slavnostnega dne. Med prvimi pa smo in hočemo biti Slovenci, ki bodemo dokazali svetu, da svojega cesarja ljubimo, da smo udani dinastiji, in da na naši udanosti ni prav nič dvomljivega ali hinavskega: Slovenci gojimo do posvečene osebe cesarja Franca Jožefa I. neomahljivo udanost in zvestobo kot njegovi podaniki in državljani, zajedno pa bodemo dokazali, da slovenski narod vé ceniti dobrote in pravico-ljubje cesarjevo in vse, kar smo dosegli v teku polstoletnega vladanja njegovega in da se hoče

izkazati za to pred svetom hvaležnega! Slovenci pa hočemo baš ob tej priliki dokazati, da je slovenski narod veja tistega slovanskega debla, ki je Avstrijo že obilokrat pomagal pred sovražnikom varovati in — rešiti. Obljubil pa bode, da hoče pravičnega svojega vladarja ljubiti tudi v prihodnje ter ostati mu udan, državi pa zvest sin!

Pod vladanjem presvetlega cesarja Franca Jožefa I. smo Slovenci bili deležni na kulturnem in gospodarskem kakor tudi na vseh drugih poljih obilih dobrot, zbok česar smo lahko vsestransko napredovali. Za vse te in podrobne dobrote hočemo Slovenci izkazati se dobrotnemu cesarju in vladarju od srca hvaležne.

Povodom letošnje slavnosti cesarjeve petdesetletnice je omeniti, da se bode ista, kakor povsod, tudi v nas na razne načine in v manjšem in večjem obsegu obhajala, želeti in priporočati je Slovencem le, da se je povsod vdeležje z navdušenjem in v mnogobrojnem številu kakor se to baš ob tej priliki spodobi in zahtevati sme.

Jedna izmed prvih in znamenitejših slavnosti tem povodom bo dné 17. avgusta t. l., t. j. shod slovenskih županov iz Kranjske, Štajarske, Koroške in Primorske, ki se bo vršil v Ljubljani, in katerega se vdeležje mej drugim vsi državni in deželni poslanci in obilo naroda.

Občinski svet ljubljanski je v seji dne 17. maja 1898 določil program, po katerem se ima v Ljubljani slaviti petdesetletnica vladanja našega presvetlega cesarja Franca Jožefa I. in začetek slavnostim bo imenovani shod slovenskih županov. Na tem shodu izrekó slovenski župani kot zastopniki občinske samouprave in zajedno kot zastopniki vsega slovenskega naroda — tega naroda neomahljivo udanost in zvestobo do posvečene osebe Njegovega Veličanstva ter izberó

iz svoje srede odposlanstvo, kateremu bode naloga sporočiti ta čutila pred Najvišjim prestolom.

Ta shod utegne postati za splošni naš položaj in za našo prihodnost v obče velicega pomena, in zato polagamo slovenskim našim gg. županom toplo na srce, da se ga udeležé v kar mogoče obilem številu, kajti čim številneje bo slovenski narod po svojih odličnih možeh zastopan, tem večji bode odmev slavnostnega zborovanja in sklepanja!

Prosimo torej naše gospode župane, da se kot zavedni narodnjaki in vplivni možje odzovejo dotičnemu vabilu! Na svidenje torej dne 16. in 17. avgusta t. l. v središči Slovencev — v beli Ljubljani!

Hinavska nemška igra.

Govoriti ne smemo, molčati ne moremo. Osodno je naše stanje v posredni ali neposredni bližini Nemcev. Ko smo molčali stoletja in stoletja vzlic vsem krivicam in nasilstvom, kakšne izvajati je sposoben le oholi Nемеc napram potrpežljivemu narodu, tačas nas naravnost niti vpoštevali niso; če so govorili o nas, zgodilo se je to na način, ki nas je kazal svetu kot nesposobne za vsako samostalno idejo, govorili so o nas kot o narodnostni drobtinici, ki se pusti slepo voditi od „nadkriljujočih“ nas sosedov. Pripoznati niso nam marali najmanjše ravnopravnosti, s sramotenjem izganjali so naš jezik iz uradov, iz šol, iz javnosti, niti pri skupnih upravah nas niso hoteli trpeti.

Ko pa smo se slednjič vendarle začeli gibati, ko smo jim pokazali na vseh koncih in krajih, da imamo isto sposobnost, isto narodno zavest in isti pojm o ravnopravnosti našega jezika, kakor vsak izobražen narod, ko smo začeli vse zajamčene nam pravice brez strahu

LISTEK.

„Gornjegrajska koča.“

Dné 21. t. m. se je slovesno otvorila in blagoslovila tretja planinska koča, kar jih je dosedaj zgradila savinjska podružnica „Slov. planin. društva“.

Ker je taka slavnost ne le lokalnega pomena, ampak zanima tudi širje občinstvo, hočemo v enej prihodnjih številkih o njej natančneje poročati, a danes pa podamo cenjenim čitateljem kratek opis koče same in pa navesti hočemo nekoliko o Menini planini na katerej stoji koča.

Menina planina je obsežno gorovje, razprostirajoče se na štajarsko-kranjski meji, med potoki Bolsko, Motnišnico, Neveljco in Dreto. Ono leži tedaj v treh okrajih in sicer v gornjegrajskem, kamniškem in vranskem.

Ona je pokrita na vznožju in ob pobočju s temnimi gozdovi, a njeno teme, — široka in dolga planota, — je pa velik pašnik. Iz nad te planote se dvigajo posamezni holmci in grički, od katerih sta Kurji vrh (Guri vrh) in Ščavnica najbolj znana.

Na tem obširnem pašniku pasejo pastirji iz obeh zgoraj omenjenih kronovin svoje črede. Neštevilno goveje živine, posebno volov, kakor tudi nebroj ovac je celo poletje na planini. Tukaj gospodujejo edino pastirji, ki stanujejo v zelo primitivno narejenih pastirskih kočah. O teh pastirjih veljajo besede pesnikove:

Na gorah visokih
Stanuje pastir,
Kjer vedno kraljuje
Tihota in mir.

Na gorah visokih
Pri čedi vse dni
Se smeje in poje
Živi brez skrbi.

Z Menine ima obiskovalec krasen razgled, o katerem hočemo še pozneje govoriti. In ta razgled, ter netežavna pot na Menino privabi vsako leto precej turistov, da gredo na Menino divit se lepoti naše zemlje slovenske.

Doslej bili so potovalci na Menino primorani ali turo narediti v jednom dnevu, ali pa so morali prenočevati v že omenjenih pastirskih bajtah.

Večinoma so storili zadnje, kajti drugače bilo bi jim nemogoče občudovati solnčni vzhod in zaton. Da pa v takih bajtah ni posebno prijetno prenočevati, ve tisti, ki je to že poskusil.

Kako lahko si se prehladil in če druga ne, dobil si vsaj pošten nahod.

Da se izogne tej in še drugim neprilikam, sklenila je že pred leti savinjska podružnica „Slov. planinskega društva“ postaviti na Menini primerno planinsko kočo.

Toda še le lansko leto na jesen dobila je s posredovanjem knezoškofijskega oskrbnštva v Gornjemgradu od prejšnjega ljubljanskega škofa Missija dovoljenje, staviti na Menini planinsko kočo in sekati za to potreben stavben les.

Omeniti je, da spada večji del Menine v posestvo ljubljanskih škofov.

Takoj, ko je podružnica dobila dovoljenje, je sklenila s tesarskim mojstrom Kropušekom v Bočni pogodbo glede stavbe. Že lansko leto se je posekal les in se je zvlačil na stavbišče.

Kot najpripravnější prostor za kočo zbral se je oni pod gričkom „Zalegami“ in sicer na obširnem travniku imenovanem „Smrekovec“.

Letošnje leto meseca maja je pričel tesarski mojster z delom in sedaj — stoji koča izgotovljena ter je bila že slovesno otvorjena in blagoslovljena.

„Gornjegrajska koča“ je pet metrov dolga in ravno toliko široka stavba iz lesa. Pokrita je s skodljami.

tirjati, razdražili smo nemške hijene do skrajnosti. Iz visokih šol v lastni državi, da, v lastni nam kronovini izganja naše sinove nemška surovost — zaprosili smo vsled tega za lastno vseučilišče, že jim je bila to skrajna predrznost, motenje nemških pravic. Iz skupnega nam nadsodišča izključili so nas Slovence na zakonit skrajno žaljiv način — zahtevali smo svoje lastno nadsodišče za slovenske dežele, to jim je bilo že prekucuštvo, „nemški“ državi nevarno izzivanje. Naše slovenske odvetnike imajo v skupni svoji zbornici, ne da bi se na nje količkaj oziralo. Predrznila si je celo ta odvetniška zbornica sklepati na lastno roko ostudne ugovore cesarskim odredbam, brez vprašanja slovenskih tovarišev — slovenski odvetniki Spodnjega Štajarja sklenili so zbok tega izločiti se iz nekolegijalne in kljubovalne družbe ter si ustanoviti lastno svojo zbornico, sedaj kriče in ovadujejo naši Nemci, da hočemo s tem raztrgati deželo, da tiramo državi nevarno politiko.

Kaj nam je storiti, da bi bili Nemci zadovoljni z nami? Ničesar drugega, nego pasti v nekdanjo suženstvo, zatajiti svoj rod in svoj jezik ter se podvreči zopet v vsem njih samovoljni, krivični in sovražni nadvladi. Nemška radovoljnost pomenjala bi naš pogin na vsej črti.

Hvala Bogu, nismo več politični otroci, ki bi na mah utihnil, ako le poropota ob tla domišljavi Nemec. Vsa tista nemška strašila o panslavizmu, o državi nevarnem stremljenju, vse to ne odvrne nam niti pogleda od naše začrtane poti, vsaj vemo, da je v nevarnosti le nemško tiranstvo nad nami.

Govoriti hočemo, govoriti moramo in govorili bomo brez odmora tako dolgo in tako glasno, da se nas usliši ter nam dadó vse naše pravice. Vsak popust, vsak molk bil bi naravnost proketo izdajstvo na lastnem rodu, na lastni krvi.

Sedajni nemški krik ni le smešen, temveč brezsrčna drznost, ki se hoče norčevati z nami, zakoni in vlado samo.

Proti sklepu slovenskih odvetnikov, da hočejo zapustiti družbo, v kateri sedijo tiste vrste ljudje, kojim niso več dosti sveta niti drugorodnih tovarišev narodnostna čutila, niti — cesarska volja, proti temu sklepu kličejo na pomoč — od njih zametavano vlado. Pišejo namreč: „Tukaj se gre za narodno-politični napad splošne važnosti. Vlada ima sedaj priliko, da pokaže, da ima dovolj srčnosti se tem nemško sovražnim in državo razdevajočim nakanam zoprvstaviti ter ščititi glavne skupne koristi zoper motenje in uničenje nekaternikov.“ Tako približno končuje se vsako ovaduštvo proti Slovanom, češ, ti vlada, ki imaš cepec, mahni ter pokaži, da nas ubogaš na migljaj.

Da si pa drznejo Nemci svoje ovaduštvo na ta način zaključiti, je za njihovo duševno razmerje jako značilno. Tista vlada, kateri so se nemški odvetniki čisto uprli, katere uredbe in imenovanja so zasramovali, ista vlada naj bi

udarila po nas le zbok tega, ker je nismo hoteli blatiti, temveč si naši odvetniki želijo proč od upornežev, proč od njihovih izdajalskih spletk.

Ali bi še naj bila to duševna normalnost?

Proč nam ne pustijo, ako pa smo ž njimi, pa nas nočejo poznati, ne dovolijo nam mrvice življenskih pogojev, pač pa letijo na nas pušice in gorjače njih peklenke hudobnosti in političnega sovraštva.

Ali naj bodemo mar njih politični kozli, katere bodo i nadalje imeli privezane na mot vozu, v lastno zabavo in naše trpinčenje. To bi kazalo, da nas je vlada brezsrčno prodala Nemcem za tovarno živinče.

Razsodnim Nemcem začela se je ta hinavska gonja studiti. Tako okrca nek dunajski list naše Nemce, pisoc: „Kako radi povspešujejo ravno isti Nemci vse take nakane v drugih deželah, kjerkoli se gre za narodno razdvojenje, sosebno na Češkem; sploh so radi zraven, ako se izda parola „proč“. Klici „proč od Rima“, „proč od Čehov“ donijo jim kaj prijetno. Ako pa se kje vsled naravnih nasledkov (ne, to niso več naravni, nego nasledki neznosljivosti!) zakliče „proč od Nemcev“, „ja, dann Bauer, dann ist es etwas ganz Anderes“.

Nemški krik ni brez pomena: zadeli smo jih s prvo zahtevo po slovenskem vseučilišču v živo, še hujše jih je ranil glas po lastnem nadsodišču v Ljubljani, za tem zasadila se jim je vest, da jih slovenski odvetniki zapusté. Ne imejmo pa nikakega usmiljenja s hinavskim njihovim stokanjem, saj tudi oni niso slišali našega pravičnega zdihovanja, navijali so temveč okove na naših rokah vedno bolj, katerih niti sedaj ne zrahljajo, ako se nas ne začnejo — bati.

Proč od Gradca, proč od vsake politične in upravne skupnosti z Nemci, proč od vsake nemške trgovske in obrtniške zveze, bodi večno naše geslo, ako hočemo kedaj doseči to, za čim stremimo: politično, duševno in gmotno samostojnost.

Celjske novice.

(Okrajni šolski svet celjski) je v svoji seji dne 27. t. m. vzel za znanje uradne dopise, pregledal in odobril račune nekaterih krajnih šol svetov, se posvetoval o stavbi novih šolskih poslopij v Novicerkvi in Št. Pavlu, imenoval gđ. Am Sket, supletinjo na dekliski šoli v Št. Jurju, za začasno podučiteljico istotam, pretresoval razne pritožbe in prošnje i. t. d.

(Spremembe pri učiteljstvu v celjskem okraju.) Def. podučitelj g. Fr. Žmavc v Grižah, dosedaj na višji vinorejski šoli v Klosterneuburgu, dobil je še za eno leto dopust, nadomestovala ga bode učit. kand. gđ. El. Jesenko; g. L. Ulčar, pride za suplenta na deško šolo v St. Jur ob juž. žel.; g. Cmerenšek Fr. od Sv. Petra pri Žalcu za namestnega učitelja v Loče pri Konjicah.

ki želijo prenočevati v tej koči, ni treba nositi nobene posode s seboj; kajti je v koči kupic, kuhinjske posode, namiznega orodja itd. dovolj.

Razun že omenjenih slik visi jih na steni še precejšno število. Vse so pa planinskega značaja. Pred vsem so fotografije raznih koč in drugih naprav „Slov. planin. društva“.

Da vestno navedemo vso notranjost „Gornjegrajske koč“, ne smemo prezreti, da je vsa soba tako dobro obita z deskami in latami, da ne more niti najmanjša sapica priti v kočico in tedaj lahko tudi v najsilnejšem viharju mirno spiš v njej.

Okni ima kočica dve. Na zadnji strani kočice od zunaj so stopnice peljajoče na 1 meter širok hodnik, od koder prideš v podstrešje. To je tudi popolnoma obito in primerno v prenočevanje. Tudi tukaj so slamnice.

Pod hodnikom in stopnicami je drvarnica in stranišče.

Par korakov od kočice je še druga zelo preprosto narejena drvarnica, v katerej je tudi prostor za konja, ako bi slučajno kedo jahal h koči.

V bližini je tudi zelo dobra pitna voda, kar je velike važnosti v planinah.

Ako greš kakih 100 korakov od kočice po travniku, prideš do mize in dveh klopij, od koder uživaš najlepši pogled na solčavske gore. Posebno

(Zrelostni izpit na celjskem gimnaziju) delalo je 23 osmošolcev, 11 Slovencev in 12 Nemcev. Prebilo je izpit 21 abiturijentov, in sicer vseh 11 Slovencev, a dva Nemca smeta istega ponavljati v jeseni. Z odliko so napravili: Slovenca gg. Vekoslav Bicek iz Celja in Zvonimir Fermevc iz Št. Jurja ob juž. železnici, ter Nemec (!) Drobnič iz Rogatca.

(„Zveza slovenskih posojilnic v Celji“) je „Centralni posojilnici slovenski v Krškem“ na njeno vabilo na prvi splošni zbor slovenskih posojilničarjev sledeče odgovorila: Ne strinjamo se z namero sklicati „prvi splošni zbor slovenskih posojilničarjev“ na 1. avgusta t. l. v Ljubljano, ker bi tak shod ne imel nobenega razumnega povoda, kajti cesarjev jubilej (prva točka dnevnega reda) naj praznuje vsaka posojilnica na svojem sedežu po tamošnjih in konečno po svojih razmerah, po želji nj. Veličanstva, z darilom v dobrodelne namene, najbolje v podporo slovenskim visokošolcem, ker prenujno potrebujemo naraščaja v učenih strokah. Potnina odposlanca v Ljubljano bo že znaten dar. Načela slovenskega posojilništva (druga točka dnevnega reda) so zdavnaj dognana in izkušena „organizacija slovenskega posojilništva“ (tretja točka dnevnega reda) je tudi dovršena tako, kakor jo delajo razmere v Slovincih mogočo, namreč po obeh „Zvezah slovenskih posojilnic“. „Strokovno izobrazbo dobivajo člani načelstev slovenskih posojilnic“ (četrti točka dnevnega reda) s poslovanjem samim in se vršijo strokovnjaške razprave najlepše pri skupnih shodih posojilniških zastopnikov, katere sklicuje „Zveza“.

(„Zveza slovenskih posojilnic“ v Celji,) vložila je dne 12. aprila t. l. prošnjo na visoko c. kr. finančno ministerstvo, da bi smele one posojilnice in hranilnice, katere so nje člani, plačevati po §§ 133 in 134 zakona z dne 25. oktobra 1896. drž. zak. šte. 220, dolžni 1½%, rentni davek od obresti hranilnih vlog samo enkrat na leto. Visoko c. kr. finančno ministerstvo je to prošnjo ugodno rešilo ter z ukazom z dne 2. julija 1898, št. 35196, odredilo sledeče: „Vsem v „Zvezi slovenskih posojilnic v Celji“ stoječim, takozvanim Raiffeisenovim posojilnicam, to je onim, katerih pravila ustrezajo zahtevam zakona z dne 1. junija 1889, d. z. št. 91, določiti se splošni rok za plačevanje rentnega davka do 31. marca davčnemu letu sledečega leta. Za zadruge v „Zvezi“ stoječe posojilnice velja normalni ukaz visokega c. kr. finančnega ministerstva z dne 30. januarja 1898, št. 1731, kateri določa posojilnicam poluletni rok za predlaganje izkazov in plačevanje rentnega davka, in sicer tako, da imajo plačati rentni davek za prvo polletje do 31. julija dotičnega leta, za drugo polletje pa do 31. januarja prihodnjega leta. Nadalje pa zgoraj navedeni ukaz visokega c. kr. finančnega ministerstva izrecno dovoljuje, da smejo one posojilnice, katere se vsako leto od revizorja naše „Zveze“ pregledujejo in v slučaju, ako v smislu

Nad vrati blesti ti jako lično v narodnih barvah izdelan napis.

1470 m
Gornjegrajska kočica
1898
Slovensko planinsko društvo.

In pod tem napisom je še tablica banke „Slavije“, kar znači, da je kočica zavarovana proti požaru.

Odprimo vrata (ključ se dobi v Gornjemgradu ali pa pri volarju na planini) in stopimo v sobo. Ob nasprotni steni je pograd, na katerem je pet slamnic, ki kaj prijetno vabijo utrujenega turista v svoje mehko naročje.

Nad pogradom na steni visijo slike. Na sredini stene je lepa slika Nj. Veličanstva presvitlega cesarja. Dalje sta dve veliki fotografiji trga Gornjigrad in par manjših fotografij gorskih krajev. Razen teh sta še dve zelo veliki podobi pokojnih nadvojvod Viljema in Josipa.

Na desni strani sobe je dolga miza, okoli katere so klopi. V kotu nad mizo je pritrjeno — po slovansko krščanski navadi — sv. Razpelo.

Na levi strani je železno štedilno ognjišče, potem omara za posodo in za druge potrebne reči. Kar se tiče posode je omeniti, da turistom,

lepo vidiš Greben, Kokarsko sedlo, Grintovec Skuto, Rinko, Planjavo, Ojstrico, Veliki vrh, gorsko planoto Polšak, Olševo, pred njo Raduho in v ozadju Peco. Ko zreš te gorske velikane in v bližini nižje griče kakor Rogatec itd. ti nehote pridejo na misel besede našega Levca:

„Oj planine, oj planine,
Rožnate planine ve,
Kinč slovenske domovine,
In pa sinje ve gore,
Ki ste žive skalovite
Straže našega sveta,
Pozdravljene mi bodite
Kličem vam iz dna srcá.“

Da, bodite mi pozdravljene slovenske planine, pred vsemi pa ti kraljica savinjskih planin — ponosna Ojstrica!

Pojdimo na hribček „Zalegami“, ki je od kočice oddaljen komaj kakih 15 minut.

Od tod imaš res slikovit razgled.

Razen že prej omenjene skupine savinjskih planin vidiš še Travnik, Kamen, Golte, Sv. Uršule, hrib pri Slov. Gradcu, Pohorje in v ozadju Golovec in Svinsko planino — na dalje vidiš Boč, Rogaško goro in hrvaško hribovje. Pod tvojimi nogami pa imaš Gornjesavinjsko dolino in Spodnjesavinjsko do Celja z obrobajočimi hribi. Seveda zreš tudi na gorovje med Savinjo in Savo, kakor tudi na Kum, Gorjance.

člena 8. II., št. 2, izv. predp. III, II. oddelek zak. z dne 25. oktobra 1896, drž. zak. št. 220, obresti celoletno h kapitalu pripisujejo, plačevati rentni davek od kapitalizovanih obrestij hranilnih vlog tudi le enkrat na leto, in sicer do konca marca bodočega leta. Le od izplačanih obrestij hranilnih vlog morale bodo plačevati te posojilnice rentni davek za prvo poletje že do konca julija vsakega leta. Opozori se pa na to, da se mora plačevati rentni davek le od obrestij hranilnih vlog, ne pa tudi od obrestij ali dividend deležev, ker so te obresti oziroma dividenda rentnega davka proste tudi v slučaju, ako so posamezne posojilnice v smislu § 85, odst. 1. zakona z dne 25. oktobra 1896 (ali po § 84, lit. e) pridobninskega davka proste. Za vse druge posojilnice, pa le one, ki so osnovane po Raiffeisenovih načelih, ktere ne stoje v naši „Zvezi“, velja ukaz visokega c. kr. finančnega ministerstva z dne 24. junija 1898, št. 33306, odst. 4, kateri določa, da smejo iste predlagati izkaze glede rentnega davka in plačevati istega celoletno, in sicer najkasneje do 31. januarja davčnemu letu sledečega leta.

(Za „Kat. podporno društvo“) je darovala vesela družba v vinogradu g. Dolinarja 10 gld. Bog povrni. Da bi ta lepi vzgled našel obilno posnemalec.

(Celjski slov. abiturijenti) priredé v nedeljo, 31. julija t. l. v Št. Jurju ob juž. žel. koncert v Nendlovih prostorih. Začetek točno ob 8. uri zvečer. Vstopnina 20 kr. za osebo. Čisti dohodek namenjen je za Prešernov spomenik. Z ozirom na blagi namen, za kateri je določen čisti dohodek, se preplačila hvaležno vzprejemajo.

(Velikodušnost celjskih Nemcev) zrcali se tudi v tem, kako podpirajo učečo se mladino. Na nemški gimnaziji nabralo se je pri Celjanih 202 gld. 20 kr. podpore, katere vsote polovico pa so dali gotovo Slovenci; na slovensko-nemški gimnaziji pa se je nabralo 382 gld. 10 kr., katere so darovali edino Slovenci; poleg tega pa se je od narodnjakov zdrževala „Dijaška kuhinja“, katera je stala nad 1500 gld. in je še vsaka boljša hiša podpirala in dajala hrano jednemu ali dvema dijakoma. Veliko pa so dali še čč. oo. Kapucini in Lazaristi obedov, gotovo vsaki nad 20 kosil na dan. Iz tega se vidi, komu je na napredku naših deželanov.

(Hoj! celjska policija leži že zopet na ušesih.) Oni celjski junaki, ki so prav tolovajsko napadli vojniške fante, zagrozili so, da bodo naprej vedno nosili revolverje pri sebi. (Oblast jih niti ne vpraša za orožne liste!) Svoj razbojniški načrt začeli so že tudi izvajati, a to v mestu samem. Zvečer, dne 25. t. m. vračalo se je par slovenskih gospodov v mesto. Blizu gimnazija pride jim z divjim krikom naproti tolpa vlačugarjev, od katerih je eden trikrat vstrelil z revolverjem za Slovenci. Sreča, da je bila trda tema, ter nobeden strel ni pogodil, a napadalci zginili so seveda liki hijene. Nikjer ni bilo videti nobenega policista, seveda tudi strelav niso sli-

Krasen je razgled od tod, krasen .. peresu ni možno ga popisati, niti ga ni na svetu slikarja, ki bi nam tako čarovito panoramo znal naslikati. Da sem pesnik, peval bi pesmice o tvoji lepoti zemlja naša, zemlja slovenska, katero gledaš iz te višine.

Ne dalječ od kočé je tudi precej globoka in prostorna jama, predstavljajoča velik usad. V tej jami se nahaja celo poletje led in krasne ledene, kapnikom podobne tvorbe obračajo pozornost tvojo nase. Pastirji pravijo tej jami „Jespa“.

Takih jam in drugih manjših, lijakom podobnih „dolin“ oziroma „vrtač“ je na Menini precejšnje število.

Flora na Menini je planinska in prijatelj botanike najde tukaj ravš (Rhododendron hirsutum) planinski najgelj (Kohlröschen) soldanele itd.

V predstoječih vrsticah hotel sem opozoriti na Menino planino in ako bodo te katerega cenjenih čitateljev ali celo katero cenjeno čitateljico navdušile potovati na Menino, tedaj so dosegle popolnoma svoj namen.

Prid vrh planin,
Nižave sin!

O. Šijanec.

šali, ker vedó, da Slovenci kaj takega ne storé, a nemški razbojniki so — nedotakljivi. Predno se pustimo kakor mačke postreljati, prevržemo še to roparsko sršenovo gnezdo.

(Slovenski trgovec ne sme delati reklame) tako vsaj misli: vodja okr. glavarstva slovenjegraškega g. Zoff Tukajšnji narodni trgovec g. Karol Vanič, dal je natisniti lansko leto reklamne listke, katerih vsebina je golo priporočilo blaga s ceno in na vogalih z „Najnižje cene“ pa „Svoji k svojim!“ Ker pa ta reklama nekaterim nemškutarskim trgovcem ni bila po volji, dal je g. Zoff zasledovati po žandarjih te listke in konečno skrpucal ovadbo in jo odstopil državnemu pravdnistvu v Celji. Državno pravdnistvo je na željo tega gospoda res dvignilo zatožbo in to proti trgovcu Karol Vaniču, raznašalcu listkov, nekemu učitelju, tiskarju in odgovornemu vodji tiskarne. Dasi tiskovni zakon določno izraža, kaj je kaznivega in kaj ne, so vendar posilili zatožbo in kakor čujemo, obsodili trgovca Karola Vaniča na 5 gld. in raznašalca listov pa na 24 ur zapora. Človek res ne ve več, čemu so zakoni. Kar je tisoč in tisoč Nemcem dovoljeno, to ne sme storiti Slovenec. Ni dosti, da vlada čisto nič ne stori, da bi dvignila blagostan našega naroda, da niti z mezincem ne gane, da bi podprla slovenskega obrtnika in trgovca, naj še sedaj zavira dovoljeno reklamo trgovcu radi tega, ker je Slovenec. No dobro, da vemo pri čem da smo! Če pa misli g. Zoff, da je ta zadeva s tem končana, se pa grozno moti in dokazali mu bomo, da nismo na Turškem in da je postava za vse jednaka!

(Ovaduštvo značaj odpadnikov.) Bivši lovski tatje so neki najboljši lovski nadzorniki, kakor so za tajne policiste tudi najopreznější oni, ki imajo sami močno okrhano in plesnivo vest; baš tako si tudi Stepišnek ni mogel boljšega zmisli, nego da se je sam postavil na čelo lista ter zanj najel ljudi, ki imajo že prirojeno svojstvo obrekovanja, laži in ovaduštva. Zadnji čas se je celjski policijski listič privoščil našo narodno učiteljstvo, dobro vedé, da so to preveč resni, neomadeževani in nad take čenče mnogo prezvišeni ljudje, da bi marali za oslovo riganje. Toda zadnji čas je „žaba“ le preveč gnusno raztegnila svoje čeljusti. Ko so obhajale tukajšne nemške šole „takozvano“ cesarsko slavnost, nismo marali vsega razkrivati, videli smo jasno namen, a vzdihnili smo: „Oče odpusti jim.“ Dasi imamo strogo naredbo višje šolske oblasti, da ni dopustiti otrokom najmanjšega znamenja nositi, okrasiti se je morala nemška mladina s hrastovim listjem, da, nek učitelj vrgel je dečka iz šole, ker ni hotel tega listja nositi; ker pa smo vedeli hinavsko zavijanje, češ, to je znamenje hrabrosti, pustili smo norcem veselje, da si bi vsak vprašal, kaj je neki treba šolarčkom hrabrosti, da li za to, da se po ulicah ravsajo liki petelinčki. Da bi bile slovenske šole z nasprotno slavnostjo odgovorile, baš to so pričakovali ti hinavci. Tega veselja pa jim nismo privoščili, ker našemu čislannemu učiteljstvu je do odgoje, do zakonov in taktnosti več, nego do hinavske klike. To pa barab, ki hočejo škandalov, nikakor ni spravilo v zadrego — pisali so to, česar nikdar in nikjer bilo ni: da so učitelji in duhovniki pili ter jedli pri slavnosti (koje seveda sploh bilo ni), a otroci so morali — gledati. Ko bi pisal take, iz trte zvite laži mož, kateri bi bil v svojem „gornjem nadstropju“ normalen, v list, ki zasluži tako ime, bi se človek čudil bujni njegovi fantaziji, a tako je pač najbolje, da se ga s pisano capo obriše — pod mokrim nosom. Za to ovaduštvo tedaj ni dobil druge nagrade, nego stvarni popravek, na kar je seveda moral pripoznati, da pri vsem ni besedice res, nego se mu je vse v vinjeni tikvi — sanjalo.

Poštné zadeve.

Slovenci, na branik za svoj jezik in narodnost!

Pošta Petrovče ima že od lanskega leta dvojezični pečat; ravnotako so ondi vsi napisi in vse tiskovine dvojezične. Krivica se je tedaj zgodila ondotni pošti in narodni gospodični poštarici, kar s tem radi popravljamo.

Gledé pošte v Braslovčah dobili smo od ondotnega županstva in poštnega vodstva pojas-

nilo, da ni občina nikakor ne v tem oziru mlačna, nego je odposlala že 10. sušca t. l. na jedno-glasni sklep obč. sveta prošnjo za dvojezični poštni pečat, do sedaj brez rešitve. Ima pa braslovška občina že od nekdaj vse napise, razglasila in oznanila dvojezična, kakor tudi le samo dvojezične poštne vrednotnice in druge tiskovine, odkar se take rabijo na slovenskem Štajarju. Vse to konstatujemo v naše veselje, Braslovčanom v čast in ponos, vsem dremajočim pa v spodbujó.

Sv. Jurij ob Taboru ima dvojezični pečat, katerega so dobili že pred jednim letom po prizadevanju g. drž. poslanca viteza Berksa. Seveda so tudi vse druge jezikovne zakonitosti gledé napisov, tiskovin itd. v najlepšem redu, za kar nam jamči vrla narodna rodbina g. Južna, v čegar rokah je ondotna pošta. Da je bila sodba naša o tem drugačna, je krivo, da smo dobili poštne odtiske na pismih lanskega leta. Zato pa tem potom z veseljem govorimo, da je poštno in občinsko vodstvo v Št. Jurju ob Taboru v rokah zavednih narodnjakov, kakor je sploh tam narodna zavest ukoreninjena, kakor žalibože ne povsod.

V Gornjemgradu in Mozirju se nahaja na ondotnih poštah nemško-slovenski poštni pečat. V prejšnjih letih so se na naših poštah ložje pridobili slovenski napisi nego dandanes, kajti poštno in brzojavno ravnateljstvo v Gradcu ni še prešinjal tisti zagrizeni nemški duh kakor dandanes. Pregovor: „Bog ne potrebuje spletene šibe, ampak hudobnega človeka, da nas ž njim tepe!“ okušamo mi Slovenci najbolje kot kazen, ker se sami sebe zapuščamo in se ne potegujemo odločno za svoj jezik in svojo narodnost. Iz slovenskega poštnega pečata v Gornjemgradu in Mozirju pa posnemamo podučni pregovor: „Bog, kateri siti in napaja, ne zapusti nikogar, kdor se sam ne zapusti!“

Dramlje ne dremlejo! Ondotni narodnjak nam piše, da bi se storila Drameljčanom krivica, ako se jim predbaciva narodna zaspanost. Res, da ima poštni pečat še vedno samo nemški napis „Trennenberg“, da pa so že štirikrat prosili za slovenskega — še vedno zaman. Tudi občina je že poslala enako prošnjo, prosilo se je tudi različne komisarje, ki hodijo pošto nadzorovat, a odgovor so dobili, naj potrpijo, da se sedanji obrabi. Pa je res sramota za našo višjo merodajno upravo, da tako poredno kljubuje slovenskim pravicam. Namen takemu izzivalnemu postopanju je jasen tudi neukemu človeku, toda druga je, kdo bo odgovoren za nas edke, ki ga lahko tako sovražno postopanje zbudi med našim miroljubnim narodom.

V Loki pri Zidanemmostu ima tamkajšna pošta nemško-slovenski poštni pečat. Hvalevredno je, da je občina Loka svoječasnó skrbela za slovenski jezik, a lepše in še bolj hvalevredno bi bilo, ako bi ta občina prosila za slovenski pečat, napise itd. tudi na poštnem uradu na Zidanemmostu. O Slovencih v Zidanemmostu in v občinah njegove okolice velja pregovor: „Marsikateri se s tujim jezikom páči, z domačim pa berači!“ Proč s tujščino, ponasajmo se s svojim jezikom!

Spodnje-štajerske novice.

(Zadnje letošnje birmovanje.) Prevzvišeni knez in škof odide danes k zadnji letošnji kanični vizitaciji in birmi v videmski okraj. Birmovanje bo: dne 30. jul. v Zabukovju, 31. v Sevnici, dne 1. avgusta v Rajhenburgu, 2. v Koprivnici, 3. v Vidmu, 4. v Brežicah, 5. v Dobovi, 6. v Kapelah, 7. na Bizeljskem, 8. v Pišecah, 9. v Artičah, 10. v Sromljah in 11. avg. v Zdolah.

(Duhovniške premembe.) Za provizorja sta imenovana čč. gg. Ivan Rožman, kapelan v Loki za Loko in Jakob Palir, provizor na Frankolovem za Št. Emo pri Podčetrtku. — Premješena sta čč. gg. Martin Lah, provizor pri Št. Emi, za kapelana v Galicijo in Frančišek Mandeliček iz Sladkegore na Remšnik. — Na novo nameščeni so čč. gg. novomašniki: Ferd. Ciuha v Pilštanju, Anton Jerovšek v Vojniku, Anton Kolarič v Št. Jurju ob juž. želez., Fran

Krošelj v Loki, Fr. Trop v Vitanju in Friderik Volčič na Sladkigori. — Umrl je v Gradcu dne 19. t. m. č. g. misijonar Jos. Navinšek, star 28 let. Bil je zadnji čas na misijonski postaji pri Sv. Jožefu zunaj Maribora. N. v m. p. — Za provizorja pri Sv. Jederti nad Laškim imenovan je č. g. Robert Vaclavik iz Novocerkev. — Za kaplana v Novocerkev pa je prestavljen č. g. Friderik Kukovič iz Konjic.

(**Premembe v frančiškanskem redu.**) V Nazaret pride iz Pazina č. o. Fulgencij Trafela, č. o. Adalbert Flere premeščen je iz Brežic v Klanjec. V Nazaretu postal je vikarij č. o. Adolf Čadež, na novo nameščen pa je č. o. Bernardin Mlakar, med tem ko pride č. o. Kasijan Zemljak za vikarja v Brežice.

(**Prvo sveto mašo bosta darovala Vsega-mogočnemu**) dne 7. avgusta t. l. P. Jeronim Streminger iz reda oo. kapucinov pri Sv. Urbanu blizu Ptuja (pridiguje č. g. Mihael Horvat, dvorni kaplan kneza Windischgraetz v Konjicah), in P. Hugolin Rak, tudi iz reda oo. kapucinov pri Sv. Juriju na Taboru (pridiguje vlč. gosp. Mgr. Hribovšek, kanonik itd. v Mariboru)! Živela novomašnika!

(**Mašnikovo posvečenje.**) Dne 15. t. m. prejeli so naslednji gojenci mariborskega semenišča posvečenje v mašnike, in sicer iz IV. leta č. g. Agrež Martin iz Pišec, Gothart Ferme od Sv. Gotharta na Kranjskem, Ivanc Ivan iz Rajhenburga, Jurko Ivan od Št. Lovrenca nad Mariborom, Kocbek Anton od Sv. Ane na Krembergu, Poplatnik Jos. od Sv. Tomaža nad Vel. Nedeljo, Potokar Gregor iz Homca na Kranskem in Jos. Šribar iz Celja. Iz III. leta pa č. g. Čebašek Jak. iz Smednika na Kranjskem, Markovšek Iv. iz Teharjev, Skrbs Roman iz Ruš, Stegenšek Avgust od Sv. Lenarta nad Laškem in Vogrinc Ivan iz Negove.

(**Učiteljske premembe.**) Za učitelja v c. kr. kaznilnici v Gradcu imenovan je g. Mih. Cizelj, do sedaj učitelj na šoli Leitersberg — Krčevina v Mariboru; g. Josip Urlep, učitelj v Št. Ilju v Slov. goricah, imenovan je za učitelja v Sarajevu. Posebno zadnjega bodo ondodni narodni krogi krvavo pogrešali — bil je vedno vnet za naš obmejni boj, ter nad vse delaven. — Premeščen sta gospodični učiteljici Hermina Ravnikar v Braslovče in Emilija Gherbac v Slov. Bistrico.

(**Razširjanje šol.**) Dosedanje štirirazrednice v Žalcu, v Šoštanju in pri Veliki Nedelji razširijo se v petrazrednice, dvorazrednica v Skaljah pa v trirazrednico.

(**Imenovanje.**) Za okrajnega sodnika na Vranskem imenovan je J. Pirnat, sodni pristav v Slov. Bistrici; za okr. sodnika v Marenberku pa ptujski sodni pristav Gvido Visconti. Okrajna sodnika Viljem Luschin v Fürstenfeldu in Albin Scharnagl v Cmureku dobila sta naslov doželnosodnih svetnikov.

(**Promociji.**) Na graškem vseučilišču promoviran je bil dne 23. t. m. g. Vladislav Sterle iz Solčave za doktorja modroslovja. — G. Jakob Doljan, sodni pristav v Črnomlju pa je bil promoviran doktorjem prava.

(**Promoviran**) za doktorja zdravilstva je bil dne 20. t. m. na vseučilišču v Gradcu gosp. Franc Tiplič, rojen v Veržeju

(**Pouk za učitelje v ročnih delih.**) V letošnjih počitnicah sprejeti so v oddelek za izobrazbo v ročnih delih na graški meščanski šoli iz Spodnjega Štajarja gg. učitelji: Franjo Breznik iz Brezna nad Mariborom, Anton Brumen od Št. Vida pri Ptuj, Iv. Pročar iz Gor. Radgone, Alojzij Žehelj iz Gornjegograda ter gdč. Malanija Sitig od Št. Lenarta v Slov. goricah.

(**Iz Žalca.**) Dne 6. in 7. avgusta t. l. vrši se v Žalcu velika slavnost in sicer dne 6. bode premiranje konj za III. konjerejsko okolišče, katero obsega 10 okrajev in 7. pa se vrši na žalskemu dirkališču konjska dirka. Tako premo- vanje konj, kakor konjska dirka vrši se posebno slovesno v proslavo 50letnega vladanja Njega Veličanstva presvitlega vladarja Franca Jožefa I. Obadva dneva igrala bode vojaška godba in se priredi dne 6. zvečer koncert in dne 7. zvečer pa koncert s plesom. Ves vspored za obadva slavnostna dneva razglasi se posebej po časopisih in s posebnimi lepaki. Konjerejci se opo-

zorijo, da se bode tako pri premovanju kakor pri dirki konj razdelilo izvanredno veliko daril, in je želeli, da se tako premovanja kakor dirke udeleži veliko konjerejcev. Konjem naj se grive opletejo s trakovi in pridejo vsi konjerejci v praznični obleki. Konjerejci, kateri pripeljejo svoje konje že prejšni dan, naj to naznanijo županstvu trga Žalec, da se preskrbijo prostori za iste.

(**Graščino Tabor pri Vojniku**) kupil je Slovenec J. Berdajs od Save pri Zagorji od barona Manteufela.

(**Javni shod polit. društva „Naprej“**) preteklo nedeljo v Vojniku bil je zelo dobro obiskan. Govorniki dr. Karlovšek, J. Rebek, kaplan Josip Kržišnik, Dragotin Hribar in dr. J. Dečko, pa so tudi v resnici govorili in podučevali, da je zavest in navdušenje rastlo kar vidno. Priteplo se je tudi precej socijalnih demokratov, ki so hoteli motiti red in delati nemir, pa resnost in moštost naših kmetov jim je zaprla sapo. Videlo pa se je pri tej priliki, da hujskači in nemirneži so ravno pritepeni tujci Nemci, ki s silo gonijo naše ljudi, ki so jim prišli v pest, da bi delali sramoto svojemu rodu. Mnogo naših ljudi obrnilo bode hrbet tem židovskim agentom, ko jim odpremo oči da spregledajo, kam so zabredli in da delajo le tlako tem pritepencem v svojo lastno škodo in pogubo. Polit. društvo „Naprej“ pa naj le tako deluje!

(**Gospa oskrbnikova Golubkovič v Vojniku**) bila bi rada pri zadnjem pretepanju tudi težko poškodovana. Poklicala je domačega zdravnika, ki pa ni nič mogel najti, kar je želela gospa. Zato pa so brzojavili v Vitanje po zdravnika, ki je pa menda storil velikanski čudež, kajti gospa prej hudo bolna, je takoj po odhodu zdravnika peljala se v Celje k nemški šolski veselici. Kam pes taco moli, pa vemo tudi Vojničanje!

(**„Pevski zbor na Groblji“**) pri Št. Pavlu v Savinjski dolini nastopil je v nedeljo, dne 24. julija t. l. pri svojem prvem koncertu na vrtu staroznane Sadnikove gostilnice pod vodstvom gosp. učitelja Šmida iz Št. Pavla. Obilno došli poslušalci, katerih je bil poln celi vrt in njegova okolica in tudi vsi gostilnični prostori, niso se mogli dosti načuditi izvrstnemu petju mladih deklet, ki so nastopila v narodni noši z avbami na glavah po vzgledu „Glasbene Matice“, v Ljubljani, in fantov. Gospodu učitelju Šmidu gre prav posebna zahvala za velik trud, s katerim je mnogo pomogel omiki in oliko ljudstva v tem kraju. Petje blaži srce, razveseljuje ob veselih dogodkih in tolaži v žalostnih urah. Naj bi pevski zbor na Groblji vrlo napredoval na potu pričetem tako lepo, naj bi vadił ljudstvo lepega petja in odpravljati pomagal tisto tuljenje in rjojenje, katero se žalibog še tam pa tam čuje pri pijanih fantih. Delovanje pevskega zbora na Groblji je visokega izobrazovalnega pomena in želimo, da dobi gospod učitelj Šmid in njegove pevke in pevci posnemovalcev tudi po drugod! Z veseljem smo čuli med koncertnimi točkami iz gostilničine sobe ven na vrt prav ubrano dobroglasno petje odrašenih fantov tistega kraja. Tako torej vrlo naprej za omiko naroda! — Omeniti moramo žalibog tudi sovražnikov te omike in vsakega napredka Slovencev v Savinjski dolini. Bile so med pevkami tudi Šentpeterčanke. Te so hitele od koncerta še po dnevi domu, ker so se bale, da bi jih v mraku ali po noči, kakor pri kresu za sv. Cirila in Metoda, napadli pijani Lenkotovi tolovaji. Govori se sploh, da se iz Lenkotove hiše vodijo in pripravljajo neredi in motenja javnega miru in reda v Št. Petru. Preiskati bo treba to reč do dna, potem pa se bo vse izročilo gosposki, da presodi obnašanje ljudi, katerim je bila do zadnjega časa izročena skrb za mir in red v Št. Petru. Izmed nas in med nami vzrasli ljudje kažejo toliko sovraštva do nas, očitajo javno, da so kedaj s kakim kozarcem vina postregli, in zdaj bi nas radi pretepavali dali, ker se njim, našim napuhnenim sovražnikom, ne priklanjamo več! Prevzetne duše! Bog vam je dal obilo, pa čakajmo, kaj še bo!

(**Šoštanjski tamburaški in pevski zbor**) priredita dne 31. malega srpana t. l. izlet v nadvojvoda Ivana jamo v Hudiluknji in bodeta pri tamošnji veselici koncentrirala z mnogobrojnim programom. K obilni udeležbi vabi odbor.

(**Pri Sv. Frančišku**) v gornjegrajskem okraju umrl je vsled srčnega mrtuda tamošnji nadučitelj Anton Zmrzlikar. Bil je še le v 50. letu svoje starosti. Ves čas, kar je pokojnik na tem mestu služboval, bil je hudo preganjan; vedno so ga tožarili pri šol. oblastvih in pri sodišču in to iz zgolj nagajivosti in hudobije. Tako je on živel v neprestani razburjenosti, katera je močno vplivala na njegovo zdravje in celo njegovo nrv ter ga je končno zgodaj spravila v grob. Kupo trpljenja in preganjanja, katera je bolj ali manj vsakemu učitelju prisojena, izpil je pokojnik do dna. Usmiljenja vredni so udova in otroci, ki so izgubili tako zgodaj svojega reditelja.

(**„Gornjegrajska koč“**) na Menini planini bila je dne 21. t. m. prav slovesno blagoslovljena in otvorjena. V kljub skrajno neugodnemu vremenu bilo je pri tej slavnosti vendar čez 50 ljudi in to večinoma inteligenca iz Gornjegograda, Mozirja, Dunaja, Celja, Ljubljane in drugod. Obširneje poročilo sledi!

(**Shod volilcev na Ponikvi**), katerega je sklical tam v gostilno „na gmajni“ drž. poslanec č. g. J. Žičkar, bil je dobro obiskan ter je kazal zanimanje slovenskih volilcev. Žalibože motil ga je kruleči glas nekega drznega tujca — ime je temu taktnemu Nemcu Halada, ter je baje profesor. — Njegovo obnašanje pa ga ni nič razločevalo od navadnega pijanca. Po kaj neki hodijo taki ljudje med slovensko ljudstvo, česa imajo iskati na shodih? Ven z njimi! Prihodnjič več o tem shodu.

(**Za železnico Grobelno-Slatina**), ter naprej od Rogatca do deželne meje pri Lupinjaku, podelilo je železniško ministerstvo Štefanu pl. Daubachyju v Zagrebu dovoljenje, da izdela v teku jednega leta tehnične priprave. Železnica bo krajevna ter imela le ozek tir. S tem se je približalo to mnogoletno vprašanje vendar svojemu cilju.

(**V Poljčanah**) je slovenska stranka prvokrat zmagala pri občinski volitvi dne 20. jul. t. l. Nemčurska stranka, ki je vladala in gospodarila vedno da zdaj, se jezi nad tem, da si upa tudi priprosti slovenski kmet priti na volišče in svoje pravice se poslužiti. To je neki enakopravnost.

(**V Poljčanah**) se snuje podružnica „Celjskega delavskega podpornega društva“ namesto nameravanega bralnega društva.

(**Pogorelo**) je dne 16. t. m. gospodarsko poslopje in hiša posestniku Ferd. Marinšku v Prelogah pri Konjicah.

(**Direktna železnična zveza Maribor-Ptuj**) Z ozirom na sedajno zvezo teh mest prek Pragerskega, od koder nimajo vlaki navadno niti neposredne zveze, temveč je tam večkrat dolgo čakati, začel je delovati mariborski mestni svet v zvezi z mariborskim in ptujskim okr. zastopom na to, da se zgradi nova, neposredna železnična zveza med Mariborom in Ptujem.

(**Posojilnica na Dolu**) imela je v prvi polovici 1898. leta 80.706 gl. 56 kr. prometa. Posojil bilo je 6917 gl., vzdignjenih hranilnih vlog 14.351 gl. 22 kr., vrnenih posojil 1139 gl. 47 kr., hranilnih vlog 6162 gl. 70 kr., plačanih obresti pa 1026 gl. 13 kr. Novih zadrušnikov pristopilo je 58, ki so plačali 86 deležev po 2 gl.; izstopili so 4 zadrušniki.

(**Tukaj v Trbovljah**) živi nek Karl Loger, navadno „Karl ta dolgi“ imenovan. Ta žalostna prikazen razobeša „frankfurterico“ na lipo pred svojo hišo. Že dvakrat so mu tiste cunje vzeli fantje z drevesa. Zdaj je naznanil žandarjem to tatvino. Ti so mu rekli, da sme razobešati našega cesarja žalečo zastavo! Župan, naš vrli domoljub, je naročil onemu „Karl ta dolgemu“, da mora puntarsko zastavo vzeti raz drevesa, drugače jo bode kdo drugi na njegov račun! Zdaj so pa onemu nemškutarju pritekli na pomoč žandarji. Ali ne vedó, da se mora odstraniti vse, kar kali javni mir?! Kaj pa, če pride do strašnega pretepa?! Oni nemčur straži iste cunje z revolverjem, kosami itd. Ali se še hočejo naši žandarji bolj zameriti Trboveljčanom?! Vi pa, narodnjaki, ne zahajajte v gostilno izdajalčevu!!

(**Pošta pri Sv. Andražu v Leskovcu pri Ptuj**), ki je bila od 20. avgusta 1897 odpravljena, začne z nova poslovati s 1. avgustom 1898;; v zvezi bode s pošto pri Sv. Vidu niže Ptuja.

(Lep zvezdin utrnek (meteor) opazovali so v noči 19. julija t. l. zvečer okoli 9. ure v Ivanjih. Stal je na nebu od Ivanjec proti vzhodu, ter razsvetlil okolico kakor električna luč, padel je proti severni strani; celi prizor trajal je kake 2—3 sekunde.

(Bralno društvo „Mir“) priredi veselico s sodelovanjem dijaškega pevskega in tamburaškega zbora v proslavo 50letnice vladanja Njegovega Veličanstva Franca Jožefa I. v šolskih prostorih pri Veliki Nedelji v nedeljo, dne 31. julija 1898. Začetek točno ob 6. uri zvečer. Vstopnina: Sedeži 25 kr., stojišča 15 kr.; dijaki so vstopnine prosti. Ker je čisti dobiček po polovici namenjen dijaški kuhinji v Mariboru, po polovici pa bralnemu društvu „Mir“, se preplačila hvaležno vzprejemajo. K mnogobrojni udeležbi vabi najljubljenejši odbor.

(Konjska dirka na Cvenu) se bo vršila v nedeljo, dne 14. avgusta, daril bo v znesku blizu 1000 kron. Isti dan prireja cvensko bralno društvo v prostorih g. Senčara ljudsko veselico s širnim vzporedom.

(Kateri domači polki so — nemški?) Do sedaj poznamo na Štajarskem le 27. graški peš polk, ki se sme imenovati „nemški“. Mariborski mestni očetje vedo to seveda drugače; v zadnji svoji seji so namreč sklenili, da bodo sprejemali v službo mestnih stražnikov le podčastnike, ki so služili „v domačih nemških polkih“. Naj si ne domišljujejo, da dela nemška „komanda“ in nemška uredba pri naših polkih tudi te same nemške; vse to je le lupina, ki obdaja živo vsebino — slovenske naše korenjake.

(Utonil je) v nekem ribnjaku v Razvanju pri Mariboru 19 letni Friderik Lubenjšek.

(Lažejo iz navade!) Nemški listi napadali so pretečeni teden mariborske učiteljsčnice in ta zavod, češ, da so učiteljsčniki pri sklepu mariborskih mestnih šol svojevoljno peli neko slovensko mašo, koje ni „nihče razumel“. Sedaj jim še le verujemo, da ni tega petja res ne razumel nobeden šolarček, niti puhli ovaduh, kajti g. ravnatelj H. Schreiner je poslal onim blatnim listom v Gradec popravek, da je bilo petje izključno — latinsko. Sedaj sedijo bedasti ovaduh pošteno „politi“, to pa jih seveda ne ovira, da ne bi danes ali jutri že zopet blatili slovenstva, ker od laži živi največji del nemškega časopisja s pomagači vred.

(Mariborski nemškutarji) so ravno taki junaki v zavratnih napadih in v ovaduštvu, kakor celjski njih bratci. Vso svojo skrivno jezo kopičijo na g. dr. Pipuša, ker — nekaj slutijo. Vzroke za svoje maščevanje izmišljajo si prav jednostavno sami. Tako so pisarili v svojih listih, da je g. dr. Pipuš pravil na shodu odvetnikov, kako izziva v Mariboru ondotni državni pravdnik pri obravnavah s pruskim trakom, kar dr. Pipuš ni govoril. Vendar je dobil dr. Pipuš dne 21. t. m. iz Maribora pravilno nemško pisano dopisnico, kar pové, da je pisec iz boljnjih krogov, ker navadno naši Nemci ne znajo pravilne nemščine, v koji mu obetajo — batin. V noči 23. t. m. iztrgali pa so iznad njegove pisarne zadnje ostanke platna z napisom. Tedaj, vse je enako, kar je povohala „nemška kultura“!

(Slovensko bralno in pevsko društvo v Mariboru) priredi s prijaznim sodelovanjem telovadcev gg. M. Benčana in bratov Zabukošek iz Celja, ter čast. čitalniških pevcev v nedeljo, dne 7. avgusta t. l. veselico z godbo, petjem, telovadbo, šaljivimi prizori in drugimi zabavami, h kateri uljudno vabi odbor.

(Dobava smodnika za streljanje proti toči.) Marsikdo se je že pritožil, da dobi naročen smodnik od dež. odbora zelo pozno. Deželni odbor razposlal je te dni okrajnim odborom naslednjo okrožnico: Občine in okrajni zastopi, kakor tudi kmetijske podružnice dobivajo lahko smodnik za streljanje zoper točo po znižani ceni, kilogram 38 kr., in sicer ali v zabojih po 25 kg., ali pa v sodčkih (z uloženo vrečo) po 112 kg. Naročati ga je pri štaj. dež. odboru pravočasno, t. j. vsaj dva do tri tedne poprej, ker se sme smodnik razvažati le z varstvenimi vlaki, ki ne vozijo vsaki dan. Pri naročevanju navesti je tudi zadnjo postajo, od koder je mogoče smodnik najlažje prevzemati. Denar je takoj priložiti, in sicer za zaboje 25 kg. 10 gld. 12½ kr.,

za sod á 112 kg. pa 42 gld. 54 kr. Naročevalcu plačati je tudi prevozne troške v Gradcu, ko dobi dotični račun od prevoznika, in sicer je plačati od treh zabojev po 1 gld. od zaboja, ako se jih naroči več, le 50 kr. od vsakega. Za policijsko spremstvo in varstvo do oddajne postaje od treh zabojev skupaj 60 kr. nad 4 zaboje pa skupaj 1 gld. 15 kr. Pri naročitvi sodčkov á 112 kg. plačati je prevoznine do treh sodov 1 gld. 50 kr. od poedinega, za vsaki nadaljni sod pa le 1 gld.; ravno tako je tudi tukaj za spremstvo in stražo poravnati do treh sodov skupaj 60 kr., od štirih sodov naprej 1 gld. 15 kr. Za sod in uloženo vrečo plačati je 2 gld. 50 kr., vendar pa se ta posoda lahko vrne, na kar se povrne tudi denar razven 15 odstotne obrabnine. Ako seštejemo vse te troške, stane kg. smodnika naročen v zaboju po 25 kg. okolo 44 do 45 kr., v sodčkih po 112 kg. pride še dokaj ceneji.

(Uvoz svinj) iz političnih okrajev: Maribor, Ptuj, Brežice, Voitsberg in Slovenjgradec na Primorsko je prepovedan od 11. julija 1898.

Druge slovenske novice.

(Osebna vest.) Notarski kandidat v Ljubljani, g. Karol Pleiweis, imenovan je za notarja v Radečah. — Avskultant g. E. Picek je imenovan za sodnega pristava v Ilirski Bistrici.

(Ljubljanske novice.) Pred tremi leti k ljubljanskemu mestu priklopljeni Vodmat dobi v kratkem svoje nove slovensko nemške ulične table, električno razsvetljava in regulacijsko veljavo novega stavbnega reda za mesto od leta 1895., dočim je že deležen več mestnih dobrot: vodovoda itd. Mesto je vsled tega naraslo za 100 hiš. — Pri mestni elektrarni ljubljanski se išče sposoben montér slovanskega ali slovenskega in nemškega jezika zmožen. — Letošnja stavbna doba ni odveč živahna, zida se malo še. Leta 1901. pričeti bo hišnim gospodarjem vračati državno posojilo. Ker so stanovanja in druge potrebščine drage, bodo lahko obroke plačevali. Ali kaj bode z mestnimi uradniki, trgovci in obrtniki? Pri takej brezobzirnej draginji trpe seveda največ prvi. Uradniki, ti moderni sužnji in tlačani naj seveda — lakote in revščine poginejo! Nemškonacionalna — pardon! — uradna „Laibacher Zeitung“ je zdaj — sama! „Grazer Tagblatta“ priloga „Deutsche Stimmen aus Krain und Küstenland“ je ne marajo več in tako se je naslonila zopet na svoje stare — prijatelje! — Doslednost kje si — g. baron Hein, doktor A. Schaffer in drugi?! Vitez Januschowsky dela pa samo „Pflanz“ družega nič! Tudi v Ljubljani ni vse zlato, kar se sveti!

(Artilerijski polk št. 7.) ki je nastanjen sedaj v Gradcu, preseli se po letošnjih vojaških vajah v Ljubljano. Vojaški šerar pa prevzame koncem julija t. l. novozgrajeno mestno artilerijsko vojašnico v najem.

(Shod vseh slovenskih visokošolcev in abiturijentov) se vrši v Ljubljani dne 19., 20. in 21. avgusta t. l., ne pa kakor smo svoječasno poročali, 12., 13. in 14. Tovariše pevce prosimo, da svoje naslove v najkrajšem času pošljejo na naslov: phil. Jožef Reisner, Ljubljana.

(Prvega občnega zbora slovenskih posojilničarjev v Ljubljani) dne 1. avgusta t. l., oz. že 31. julija se razen 35 že objavljenih posojilnic utegnejo udeležiti še sledeče posojilnice: 36. Ormož, 37. Kobarid, 38. Zagorje ob Savi, 39. Sv. Križ pri Litiji, 40. Ljutomer. Zborovanje bode v „mali dvorani“ (čitalniški kavarni) „Narodnega doma“, in sicer glavno zborovanje v pondeljek, dne 1. avgusta ob 10. uri dopoldne, predzborovanje v nedeljo, dne 31. julija zvečer ob 9. uri.

(Spominska plošča Močniku.) Uzornemu ranjkemu nadučitelju Mateju Močniku priskrbeli so njegovi tovariši in tovarišice spominsko ploščo, katero bodo svečano razkrili dne 10. avgusta t. l. v Zalogu v kamniškem okraju.

(Vrhniška železnica.) Gradbena dela, ki so se pričela na Vrhnikih, napredujejo dokaj naglo. Proga odcepila se bo na koncu vasi Vič pri Ljubljani in krenila ob desni strani proti Vrhnikih.

(Nov železen most čez Krko) gradé zdaj mej Kandijo in Novim mestom. Most bo iz litnega železa in postavljen na kamenite stebre.

(Iz krške okolice.) Pri nas se vršé zdaj, kakor vsako leto ob tem času, strelske vaje topničarjev, ki pridejo k nam iz Gradca, Celovca, Radgone in drugod. Vojaki so letos tudi v Brežicah nastanjeni, ker so se Vidma, kjer je bilo letos nekaj škrlatinke, ognili, kar posebno krčmarji obžalujejo. — V valovih bistre Save utoni skoro vsako leto kak vojak. Tudi letos je že eden utonil, Ivan Dvornik iz Spod. Dravograda. Ker se je šel razgret kopat zadela ga je srčna kap in po njem je bilo. Druga velika nesreča je zadela kmeta Hodnika na Straži, žup. Sv. Lovrenca, moža, ki je imel že vse polno nesreč v rodbini in gospodarstvu. Imel je sina v Ameriki, ki je bil mlad misijonar. Namenjen je bil letos priti domu, obiskat stariše in udeležiti se nove maše svojega prijatelja, č. g. Valentina Knavsava v nedeljo, dne 7. avgusta t. l. Peljal se je iz Amerike na francoski ladiji „La Bourgogne“, ki se je z mnogobrojnimi svojimi potniki (kacih 560) potopila v atlantiškem morju dne 4. julija. Ž njim vred se je potopilo baje še deset drugih Slovencev.

(Družba sv. Mohorja.) Z veseljem poročamo, da je naša dična družba dosegla letos 77131 udov, tedaj za 5591 več nego lani, ter 1904 udov več nego leta 1896. Nič ni dvoma, da bomo v par letih prinesli število — stotisoč, kar dosežemo tem hitreje, ako daruje vsak ud pri sprejemu knjig vsaj 1 kr., kakor smo priporočali.

(Trohljivo gospodarstvo.) Deželna bolnišnica v Celovcu stoji še le dve leti, a sedaj se je pokazalo, da je ves pod preperel in gobav. Treba ga bo iztrgati, napraviti tudi vse nove podlage, kar bo baje stalo okolo 30.000 gld., katere bo plačala seveda dežela, kakor je Štajarska pred par leti trpela ogromne tisočake pri enakem pregrešku dež. orožniškega poslopja v Gradcu. Po pravih krivicah se le malo povprašuje — dežela itak nima godrnjati, ako tudi dvakrat plača.

(V izpraševalno komisijo za ljudske in meščanske šole na Koroškem) imenoval je naučni minister za dobo prihodnjih treh šolskih let naslednje člane: za ravnatelja dež. šol. nadzornika Jos. Palla, za njega namestnika ravnatelja učiteljsčica Boltažar Knapitsch; za ude pa: prof. Jos. Apih, okraj. šol. nadzornik in prof. J. Braunmüller, profesorja učiteljsčica Raimund Sauer in J. Seidel, okr. šol. nadzornika Al. Fürpass in Karl Preschern, vadniški učitelj August Gugl, učitelj telovadbe Jos. Lakomy in učitelj godbe J. Neckheim. — Komisija nosi ime dvojezične, t. j. za nemški in slovenski učni jezik.

(V Trstu) in sicer od gradu Miramar do Mijskega zaliva (Muggia) prično graditi v kratkem ozkotirno železnico in se bo komisijonelni obhod po inženirjih vršil prihodnje dni.

(Odlikovanje.) Tržaški namestnik grof Goess imenovan je za tajnega svetnika.

(Umirovljen je) dvorni svetnik pri tržaškem namestništvu, g. Anton Krekich pl. Treuland. Cesar ga je odlikoval pri tej priliki s komturnim križcem Franc Jožefovega reda.

(V Soči utonila) sta 21. t. m. dva sina tovarniškega ravnatelja Bongarda v Podgori pri Gorici, ko sta se kopala. Jeden je bil star 11 a drugi 10 let.

(V Gorici) je umrl bivši odvetnik dr. Doljak, star 94 let. Od leta 1851 do 1861 bil je goriški župan, pozneje deželni poslanec ter je kot tak glasoval za premembo volilnega reda, vsled katerega so izgubili Italijani absolutno večino v deželnem zboru. Bil je sploh nepristranski mož, ki ni nikdar odrekal Slovincem enakopravnosti.

(Novo brzojavno postajo) otvorili so dne 23. t. m. v Sveti Nedelji pri Labinju, v okraju pazinskem.

Druge avstrijske novice.

(Državni položaj.) Sedaj še le si je privoščil grof Thun s svojim ministerstvom počitnice. Dočim je bilo 14. zasedanje državnega zbora, ki se je pričelo 21. marca t. l. ter končalo 7. junija, z dnem 13. junija odloženo, in so poslanci začeli uživati počitnice, imel je grof Thun mnogo brez vspešnega posla na Dunaji, dopisoval in dogovarjal se z raznimi zastopniki,

a ko je videl, da se nemška gospoda ne pusti med odmorom motiti, pognal je tudi on veslo v stran. Po zadnjih ministerskih posvetovanjih, podal se je pretečeno soboto v Isl k cesarju sporočati; dne 25. t. m. vrnil se je od tam ter prinesel cesarski odlok, da je 14. zasedanje državnega zbora zaključeno. Še le sedaj smo v istini v brezparlamentarni dobi, kajti se letos isti nikakor več ne skliče. Pogodbo z Ogrsko treba bo začasno na jedno leto podaljšati s pomočjo § 14., dasi se takemu sklepanju upirajo dotične določbe iz leta 1867. Kedaj dobimo zopet državni zbor, in kakšen bo, še sedaj ni mogoče prorokovati.

(Plače uradnikom) zvišajo se baje že 1. vinotoka t. l. Dotični zakon se izda na podlagi § 14. na dan cesarjevega rojstnega dne, t. j. 18. avgusta t. l.

(Stalni davki trgovcev.) Na podlagi § 14. izišla je ravnokar cesarska naredba, ki popolnuje trgovinski zakonik, §§ 7 in 9 v toliko, da je plačevati trgovcu z vsemi pravicami v krajih z nad 100.000 prebivalci najmanj 60 gld. davka, v krajih s 10—100.000 prebivalci 40 gld. v krajih, ki nimajo nad 10.000 prebivalcev, vsaj 25 gld.

(Pomenljivo odlikovanje.) Praški podnamestnik Stumer postal je tajni svetnik in predstojnik odseka v ministerstvu. To imenovanje je jako značilno, ker je Stumer oni mož, kojega je vlada nedavno poklicala, da je izdelal novi jezikovni zakon, katerega so Nemci strastno odklonili. S tem je vlada pokazala, da se vendar nagiba na nasprotno stran nemškega stremljenja.

(Ogrsko ministerstvo) se že v naprej zastavlja vsaki vesti, da bi se pogodba dognala na podlagi § 14. Posebno ministerski predsednik baron Bánffy je, ki grozi z odstopom, ako grof Thun le poskusi kakšno akcijo v tem smislu. Sklicujejo se na svojo zakonsko pogodbo, katera dovoli Avstriji le parlamentarnim potom pogodbo obnoviti.

Ogled po širnem svetu.

(V Srbiji) stopi že prihodnji mesec v moč novo potrjen tiskovni zakon, kojemu je namen jasen: uničiti ali ovirati manjše časnikarstvo. Odgovorni urednik političnega lista sme biti le, kdor je dovršil visokošolske študije, položiti pa je tudi tako ogromno kavcijo, da si bo vsak premislil, pričeti tako obdačeno in ovirano podjetje.

(Bolgarska in rumunska vladarska rod-bina na Ruskem.) Pretečeni teden bival je bolgarski knez Ferdinand s kneginjo in sinom Borisom na ruskem dvoru. Obisk ima značaj prijateljstva, kakor da bi bil mladi Boris obiskal le svojega mogočnega krstnega kuma — ruskega cara. Povsod prirejalo se je bolgarski trojici ljubeznjiv sprejem, tudi na carskem dvoru izkazovalo se jim je izvanredno lepe ovacije. Car odlikoval je kneza in kneginjo z visokimi redovi. — Te dni pa potujeta na Rusko k caru rumunski kralj in kraljica, pozneje še sledi srbski kralj in črnogorski knez. Ruskega blagodejnega vpliva ne mislijo se tedaj izogniti balkanski vladarji, temveč poznajoči rusko moč, tekmujejo za naklonjenost velikega vladarja.

(Pisatelj Zola,) katerega so nedavno obsodili zaradi žaljenja v znani Dreyfusovi zadevi v jednoletno ječo in ogromno denarno globo, zbežal je iz Francoske ter biva nekje v Švediji. S tem si hoče baje pridobiti le časa za pritožbo ničevnosti. Sočustvovanje zanj pa vsled bega pojema.

(Špansko-ameriška vojna) ni od predaje Santiaga nič več napredovala. Badnim prebivalcem dovažajo ameriške ladije živež, kojega delijo takoj na bregu med ljudstvo. Vsled tega vlada med Kubanci in Amerikanci pravo prijateljstvo, a niti med španskimi in ameriški vojaki ni zapaziti v mestu nikakega sovraštva; skupno se sprehajajo, skupno posedajo po kavarnah. Svobodni Amerikanci pač znajo ceniti svo budo tudi pri sovražniku, a Španci udali so se v neizogibno osodo. Amerikanci začeli so zadnje dni naskoke na Portorico, kateri otok si gotovo kmalu osvojé.

Dopisi.

Iz Vojnika. (Nemška surovost in lažnjivost.) Pred kratkim so nemški listi zagnali velik vrišč, češ, da so kmečki fantje pri Vojniku napadli nemške kolesarje brez vsakega uzroka in ž njimi prav grdo ravnali. Vpili so o grozoviti podivjanosti in surovosti slovenskega ljudstva, pred katerim uboga nemška jagnjeta niso nikjer več varna, tako, da bodo morali se ubogi Nemci oborožiti z revolverji in meči, kadar hodijo po celjski okolici, da ubranijo svoje drago življenje in zdrave ude pred napadi podivjanih Slovencev.

Človek se mora torej vprašati, no, kaj pa se je vendar zgodilo tako groznega, da je toliko vpitja. — Zgodilo se je tole:

Dne 10. t. m. zvečer sta šla dva kmetska fanta Avgust Spegljč in Janez Vračko iz Vojnika proti Arclinu nekoliko vinjena. Za njima pridejo trije kolesarji, mej temi Fric Hoppe, komij pri Schmidlnu v Celji in Peter Derganc, ekonom mestnega urada celjskega ter sune jeden kolesarjev jednega fanta, ker se je kolesarju pretežko zdelo se nekoliko izogniti. To je seveda bilo dovolj vzroka za nemškega kolesarja, da je začel zmerjati fanta in ko mu ta odgovori, stopi kolesar raz kolo, pride nad fanta in mu zasoli krepko zaušnico, na kar ga ta seveda zgrabi. Na to pridirja mesar Anton Permoser iz Vojnika pa zgrabi fanta in ga vrže ob tla. Pri tej priliki pride naš slavni oskrbnik deželne hiralnice Karol Golubkovič s svojo milostno ženko ter začneta oba upiti in rohneta z besedami: „windisches Gesindel, windische Hunde, windische Trottel“ in je posebno Golubkovičevka regljala, kakor žaba v mlaki, dokler je ni jeden fantov sunil, na kar se je ista iz strahu sesedla. S tem bi bila reč končana, kajti prepirajoče stranke so se razšle, ter gresta fanta proti domu po državni cesti. Ko pa prideta ista blizo hiralnice, pridrvi Karol Golubkovič, kateri je naprej pohodil, s štirimi strežaji deželne hiralnice nad mirno po cesti idoča fanta ter zaukaže da morajo strežaji ista nabiti. Ti planejo res koj z noži in kamenjem od zadaj nad fanta, ju potolčejo na tla, teptajo in suvajo s čevlji, med tem ko Golubkovič kakor besen kriči: „hauts nur zu, schlagts nur zu, nur schlagen!“ In ko pride tretji, popolnoma neudeležen fant Martin Pordergajs po cesti mej to rabuko mimo in malo postoji, da bi videl kaj se godi, zaukaže Karol Golubkovič svojim hlapcem, naj tudi tega pograbi in nabijejo, kar se je tudi zvesto zgodilo.

Med tem časom vrnili so se tudi oni trije celjski kolesarji, kateri so korajžo dobili, ko so videli, da sta fanta na tleh, in začnejo tudi pomagati ter po istih z revolverji mlatiti. To se je zgodilo ob kaki pol 8. uri zvečer. Služabniki deželne hiralnice hodili so pa kasneje do okoli 10. ure po državni cesti, razsajajoč in vpijoč: „Wir haben noch immer Courage auf der Strasse auf und abzugehen“ ter izzivajoč ter veseleč se svoje krvavo dobljene zmage. Fantje so dobili precej poškodbe, imajo po glavi razrezano kožo, roke razrezane in jeden bi bil skoraj oko zgubil.

Vprašamo torej: kdo pa so tisti suroveži in podivjanci, ali kmečki fantje ali pa nemškutarski „omikanci“? Sicer so se pa tukaj nemčurski „gospodje“ zelo zmotili, kajti napravila se je koj ovadba pred kazenskim sodiščem ter se je tudi razpisala že obravnava pri okrajnem sodišču celjskem. Pri obravnavi dne 19. t. m. pokazalo se je pa, da je poškodba, katero je zadobil Vračko Janez na očesu težka poškodba, in da je poškodba Avgusta Špegljča, katero je dobil na roki z nožem tudi težka, tako, da se je morala obravnava pri okrajnem sodišču vstaviti ter se je zadeva odstopila okrožnemu sodišču zaradi preiskave zavoljo hudodelstva.

Ta slučaj nam zopet kaže, kaki ljudje so naši spodnještajarski in na Spodnještajarsko privandrani Nemci. Godi se njim tukaj predobro in kruha pijani mislijo že, da smejo Slovence posebno če so ti kaki delavci ali kmetje, kar na ulici ali cestah pobijati kakor pse. Zahtevati se torej mora, da se tem nemškim podivjancem krepko stopi na prste, da bodo znali, da veljajo za njih ravno iste postave, kakor za druge ljudi, ter da Slovenci niso njihovi sužnji ali pa divjačina, katero bi smeli pobijati in mesariti, kakor bi se kakemu nemškemu pritepcu poljubilo.

Na Vranskem priredila je „Podružnica sv. Cirila in Metoda“ 4. julija t. l. veselico na vrtu „gostilne na pošti“, kjer smo bili z veseljem sprejeti. Odlikovalo se je pevsko društvo „Vila“ ter nas navduševalo s premnogo lepo pesnijo. Navdušenje dokipelo je do vrhunca, ko je preč. gospod župnik Gršak, kot predsednik podružnice, v prelepih besedah označil pomen te slavnosti, pri kateri se je pokazala posebna edinost Vrančanov.

Tudi na kresni dan imeli smo izletniki prav lep muzikaličen užitek. Nekateri izurjenjši pevci vstanovili so namreč pod vodstvom g. organista Lokana mešan „solo-čvetospev“ in prednašali ta večer „v Brodeh“ slovenske skladbe. Občudovali smo preciznost in čistost glasov poleg pravilnega ritma in okusnega predavanja. Gospodu Lokanu in njegovim pevcem moramo na tem uprav umetniškem uspehu samo častitati.

Napreduje pa naše petje tudi v drugem oziru. Odkar je vstopil preč. gosp. Slatinšek, župnik v pokoju, v društvo pevcev, veje tukaj nov duh. Gospod župnik je namreč izboren basist, kakor smo si ga že dolgo želeli.

Kakor slišimo, je čitalniški odbor sklenil prirediti z društvom „Vilo“ skupno slavnost v čast presvitlemu vladarju, pri kateri se bodo blagoslovila zastava „Vranske Vile“. Veselimo se že pri tej priliki zopet slišati naše marljive slavčke, ter se z vspehi njihovega truda ponositi še pred širjim svetom.

New York, 7. julija 1898.

Grozna nesreča pripetila se je dne 4. t. m. ob 5. uri zjutraj 60 milj od Sable Osland, N. F. V gostej megli zadela je angleška jadrnica „Cromartishire“ ob francoski parnik „La Bourgogne“, tako, da se je zadnji v 15 minutah potopil. Parnik imel je na krovu okoli 725 duš in bil namenjen iz New Yorka v Havre, Francosko.

Pri tej nesreči potopilo se je okoli 560 duš; rešilo se je 104, seveda največ mornarjev, kateri so se prav živinsko obnašali, ter ljudi, koji so se hoteli rešiti v čolne, celo z vesli pobijati. Pač so si častniki parnika, kateri so se vsi prav hvalevredno in hladnokrvno obnašali, ter tudi vsi potopili, prizadevali moštvo v redu zdržati, — toda zamanj. Vsak mislil je samo na svojo rešitev, ne imevši brige za povelja častnikov in za svojo dolžnost. Kar je bilo lahonov na krovu, potegnilo je „stilette“, ter si s tem orožjem delalo pot do bližnjega čolna. — (Jako značilno za ta „žlahtni“ (?) narod).

Žalibog zgubilo je pri tej katastrofi tudi mnogo v staro domovino potujočih Slovencev svoje življenje. Britka osoda ni jim dopustila zaželjenega veselja, videti svoj mili rojstni kraj, ter veseliti se med svojimi, postali so tudi oni žrtve nenasitljivega morja.

Imena teh nesrečnežev so:

Rev. Anton Hodnik, župnik v Bessemer, Mich., namenjen v Krško.

Jože Rus iz Monongah, W. Va. na Krko.

Ana Mihelič iz Brooklyna, N. Y. v Drago.

Marija Hrovatin z dvema otrokoma iz Forest City, Pa. v Borovnico.

Matevž Debevc iz Forest City, Pa. v Borovnico.

Janez Znidaršič iz Cannon City, Colo. v Sodražico.

Anton Znidaršič iz Cannon City, Colo. v Sodražico.

M. Somrek iz Pueblo, Colo. v Sodražico.

J. Jakše iz Pueblo, Colo. v Semič.

Kolikor je do sedaj znano, rešen je izmed navedenih samo J. Rus. Izmed potujočih žensk rešena je bila samo jedna — gospa Lacasse, — a še to je rešil nje soprog sam, — dokaz — kako sramotno so se mornarji obnašali.

Rešene, kakor tudi hudo poškodovano barko „Cromartishire“ odpeljal je potem, čez osem ur na lice nesreče slučajno prišedši, iz Glasgowa v New York namenjeni parnik „Grecian“, v Halifax.

Gledé slovenskega življa v Združenih severno ameriških državah moram omeniti, da tudi tukaj Slovenci napredujemo, akopram nas tudi tu tlači stari slovanski greh, — nesloga. Imamo dva slovenska lista „Amerikanski Slovenec“ v Tover, Minn. in „Glas Národa“ v New

Yorku. Podjetni urednik zadnjega lista, gospod Fr. Sakser, začel je zdaj izdajati taistega dvakrat na teden. Imamo tudi mnogo narodnih društev, katera so priklopljena K. S. K. Jednoti glavnemu društvu, koje izplača v slučaju smrti društvenika njegovim zaostalim 800 dolarjev (2000 gld.).

Narodno-gospodarske novice.

Naša industrija.

Ako govorimo o narodni industriji po Slovenskem, zdi se nam ta beseda nekako tako „gospodska“ in njen pomen tako malo udomačen, kakor če bi govorili — o diplomatih med slovenskimi politikarji; vendar pa je ravno industrija tako potrebna za resnično ojačenje in kulturno samostalnost našega naroda, kakor razven kmetijstva le malokatera druga gospodarstvena stroka.

Z industrijo v pravem pomenu besede peča se le jako majhen del slovenskega prebivalstva; pečamo se pač ž njo, toda le tujcu na korist. Ni pri nas baš tako malo industrijskih podjetij, toda vsa ta so večinoma v rokah tujih izkoriščevalcev, katerim pomaga slovenski domačin le kot suhoparno orodje, le kot težak in hlapec za ravno tako pičlo odškodnino.

Vsakdor, tudi tujec, mora priznati, da ne manjka Slovencu morda doveznosti in sposobnosti za samostojno proizvodnjo obrtniške stroke, nasprotno je resnica: Slovenec kakor Slovan v obče, obdarjen je že od narave z izvanredno bistroumnostjo in iznajdbeniškim duhom, ne manjka mu niti vstrajnosti in previdnosti, manjka mu le — kapitala in strokovne izobrazbe za vsako večje podjetje.

Slovenci nimamo niti jedne obrtniške šole, pa tudi naše meščanske šole, ki bi morale biti kot nekake pripravnice za trgovsko in obrtniško izobrazbo, so tako osnovane, da nima Slovenec nikakega dobička od njih.

Industrija je pri nas še od tujcev presajena rastlina. Najbolj je še ista izmed vseh slovenskih dežel razširjena na Kranjskem, kjer se peča ž njo nad 8% prebivalstva, najmanj ukoreninjena pa na Štajarskem, kjer se bavi z isto komaj nad 3% domačega ljudstva. Da Slovenci že od nekdaj niso znali dovolj ceniti industrije in da jim je ista še dandanes le nekako skrajno sredstvo za preživljenje, je za naš narod žalostna resnica. Le kjer jim rodna zemlja ni bila dovolj ugodna za poljedelstvo, tam se le so se poprijeli katere ponoge obrti. Malo kje pa so znali isto povzdigniti tako visoko, da bi si bili ž njo zdatno opomogli, da bi bili obudili občudovanje in posnemanje, temveč zadostovalo jim je, in jim še deloma zadostuje, da se le ž njo borno preživijo.

Tako po naravni zemeljski legi prisiljeni obrtniki so prebivalci Ribniške doline, Suhe krajine, Selške in Bohinjske doline na Kranjskem, katerih lesni in lončni izdelki so znani preko mej naše domovine. Tako primorana obrtnija je tudi izdelovanje nogovic v tržiškem in čipk v idrijskem okraju.

Ako dodamo k navedenemu, da se izdelujejo lesne pletenine (iz „viter“) in slamnate, kakor jerbasi, preproge itd. za Savo okolo Šmartnega in da je nekaj opekaren in apnenic v narodnih rokah, omenili smo malodane vso pravo narodno obrtnijo, kajti vsa druga večja in manjša industrijska podjetja so ravno v rokah tujcev.

Razne izdelovalnice rudnin, kakor železa, svinca, živega srebra, cinobra, cementa, raznih kemičnih tvarin, ne moremo imenovati narodne obrtnije, ker niso skoraj nikjer v rokah narodnih podjetnikov. Ravno tako niso naše, dasi na naših tleh, razne tovarne za steklo, parkete, usnje, papir, razni rudniki itd. Izkoriščajo pač vsa ta podjetja našo domačo zemljo, naših ljudij telesne in duševne moči, a slavo in dobiček nosijo le tujcu, češče našemu največjemu političnemu nasprotniku.

Odkar so začele rapidno giniti stare šege, in podedovani odnošaji med Slovenci, propadla je še ona edino domača obrtnija, kakor razni domači izdelki obleke, obuvala, hišnega orodja in enakih potrebščin.

Vse to nam nudi sedaj tujec za primerno nizko ceno, dasi je isto kaj pogosto tudi netrežno in malo vredno.

Ako se splošno toži, da ni zadnja leta obrtnija v Avstriji mnogo napredovala vsled neznosnih parlamentarnih razmer, smemo Slovenci pač trditi, da se je pokazala taka zajezeitev najbolj pri nas. Na prstih jedne roke lahko seštejemo vsa industrijska podjetja zadnjih pet do deset let, ki so se med Slovenci porodila ali zdatno ojačila.

Tembolj ponosno pa lahko kažemo na jedino, res velikansko industrijsko podjetje na Slovenskem Štajarju, ki je last pravega slovenskega narodnjaka, požrtvovalnega slovenskega rodoljuba, to je prvi popolnoma avtomatični paromlin na Avstro-Ogrskem, last gosp. Petra Majdiča ml. v Hudinji pri Celju.

Gosp. lastnik kupil je pred desetimi leti ta obširen mlin iz nemških rok, znal istega stavbeno in mehanično toli razširiti, da je isti sedaj nepresegljiv v naši državi. Pred poldrugim letom dal si je istega preustrojiti na dosedaj pri nas nepoznan avtomatični način. Že zunanost sama te jako razsežne zgradbe moramo občudovati, kaj še le nebroj mehaničnih strojev v štirih nadstropjih, vse dovršno in najnovije iznajdbe. Paromlin v svoji sedajni preosnovi zmelje lahko na dan do 650 meterskih centov žita ter proizvaja do 15 vrst moke razven otrobov.

Gosp. Majdič ima za tako velikansko podjetje pa tudi strokovno zmožnost in gmotno moč, da se lahko meri z vsakim poštenim tekmovalcem v tu- in inozemstvu. S ponosom omenjamo to znamenito industrijsko napredovanje, ker je res narodno, čegar lastnik ne manjka nikoli in nikjer, da bi ne posegel — globoko v žep pri vsakem našem narodnem podjetju. Nehvaležno bi tedaj bilo, ako bi osobito štajarski Slovenci prodajali svoje žitne pridelke, ali naročevali si moko od naših nasprotnikov, ali celo od mažarskih Židov, dočim imamo tako podjetje doma pri narodnjaku, s kojim se tujci gledé cene in kakovosti niti kosati ne morejo. Kakor povsod, tudi tukaj: Svoji k svojim.

Razne stvari.

(„Novomašniku“) imenuje se lepa cerkvena skladba, koju je uglasbil g. K. Bervar, mestni organist v Celju. Dobiti jo je pri skladatelju po 10 kr. komad.

(V Varaždinskih toplicah) je bilo do 7. t. m. 1555 gostov, kakor kaže 11. „Izkaz“. Sedaj je število gostov že gotovo prekoračilo 2000.

(Potresi v Dalmaciji.) Okolo strašansko prizadetih mest Sinj in Trilj pojavljajo se več ali manj močni sunki skoraj vsaki dan. Kdor še tudi ima neporušeno stanovanje, ne upa si vsled tega bivati v njem. Nastala je tedaj izven mesta nova naselbina iz barak iz šotorov. Vojaške oblasti prepustile so nesrečnemu ljudstvu več sto svojih šotorov. Rodoljubi med Jugoslovani prizadevajo si z veliko požrtvovalnostjo z radosvoljnimi prispevki pomoči nesrečnim bratom. Tudi Slovenci ne smemo pozabiti trepečih sosedov.

Koledar.

Petek (29.) Marta, d. — Sobota (30.) Abdon in Senen mm. — Nedelja (31.) 9. pobinkošna. Ignacij Lojol. — Veliki srpan ali avgust. — Ponedelj. (1.) Vezi sv. Petra. — Torek (2.) Porcijunkula; Alfonz Lig. — Sreda (3.) Najdba sv. Štefana. — Četrtek (4.) Dominik, spozn. — Ščip dne 2. ob 5. uri 24 minut zjutraj.

Sejmi.

Dne 30. julija v Poljčanah, v Kostrivnici, v Brežicah. Dne 1. avg. v Št. Jakobu pri Laškem, v Zagorju, Št. Martinu pri Vurberku, v Ormožu, Zagorju, Marenbergu. Dne 2. avg. pri Št. Lenartu v Slov. goricah in v Radgoni. Dne 3. avg. v Lučah, Spodnji Polskavi, Imenem. Dne 4. avg. v Brežicah, na Sv. Gorah, v Arnočah. Dne 5. avg. v Loki, Trbovljah, Spodnji Polskavi, Ptuj.

Loterijske številke.

Gradec 23. julija 1898: 33, 58, 88, 72, 9
Dunaj " " " 21, 70, 6, 7, 55

Ekonomoma

ki razume samostojno voditi gospodarstvo, je trezen in zanesljiv ter jednega

vinorejca

ki se razume pri ameriških trtah, sprejme takoj tvrdka M. Gavrilović sinovi, Petrinja, Hrvatsko. (217) 2-1

Gospodarski opravniki ali pristavi

išče službo. Isti je marljiv, pošten in trezen mladenič, ter absoluten kmetijske šole. Spričevalo prav dobro. Ponudbe pod: A. P. Krško. (215) 2-1

ZAHVALA.

Ker nam je nemogoče, za vse izraze sožalja in milosrčnosti, kakor za podarjenje prelepih vencev povodom smrti nepozabnega nam soproga, oziroma očeta in brata, gospoda

Antona Zmrzlikarja

osebno zahvaliti se, izrekamo tem potom vsem prijateljem in znancem umrlega, osobito častiti duhovščini, gg. učiteljem in pevcem za njih prijazno sodelovanje pri pogrebu svojo najsrčnejšo zahvalo.

Pri Sv. Frančišku Ksaveriju, 23. julija 1898.

Žalujoča rodbina:

Frančiška **France**
soproga. **brat.**
Jožef, Karolina, Marija, Friderika
otroci.

„THE GRESHAM“

zavarovalna družba za življenje v Londonu.

Piljala za Avstrijsko: Dunaj, I. Giselastrasse 1, v družbeni hiši. Piljala za Ogersko: Budimpešta, Frana-Jožefa trg 5 in 6, v družbeni hiši.

Aktiva družbe dne 31. dec. 1896 k. 157,805.340—
Letni zavarovalni dohodki z obrestmi do 31. decembra 1896 28,670.916—
Izplačanja za zavarovanje, za rente in odkupe i. dr. odkar posluje družba (1848) 339,497.900—
Med letom 1896 je bilo od družbe izdanih 8654 polic v znesku 80,577.950—

Prospekti in cene, po katerih se ravna družba pri izdavanju polic in prijavi obrazci dobe se brezplačno pri generalnem zastopstvu v Ljubljani, pri GVIDONU ZESCHKO-tu v vili nasproti „Narodnemu domu“. (236) 12

Zahvala.

Tem potom se najtopleje zahvaljujemo vsem, ki so nas prišli tolažiti povodom smrti in se udeležili pogreba našega nam nepozabnega gospoda, brata oziroma svaka, strijca in bratranca velečastitega gospoda

Jerneja Bogataj

župnika pri Sv. Jederti nad Laškem, kateri je dne 18. t. m. od kapi zadet okoli 10. ure zvečer nagloma umrl.

Posebno pa izrekamo najtoplejšo zahvalo prečastitemu gospodu nadžupniku dr. J. E. Žuža na Laškem za prireditve spreveda in njegovega krasnega nas tolažilnega govora, vsej prečastiti duhovščini, katera je dragemu ranjcemu zadnjo čast skazala, čestitim gospodom pevcem iz Laškega za gniljivo petje, cenjenemu gospodu nadučitelju pri Sv. Jederti gospodu Jožefu Šeligo in njegovi gospej soprogi za vso nam skazano pomoč v naši največji bedi, vsem darovalcem krasnih nagrobnih vencev posebno g. dr. Jos. Kolšek iz Laškega, slavnemu „Bralnemu društvu“ iz Laškega, kakor tudi vsem drugim darovalcem krasnih vencev, cenjenemu učitelstvu se šolsko mladino za skazanje zadnje časti, vsem domačim in tujim faranom, kateri so se pogreba udeležili — vsem, vsem najtoplejša in najprisrčnejša zahvala.

Pri Sv. Jederti nad Laškem in v Stari Loki, dne 25. julija 1898.

Ostali žalujoči.

Trgovina

Dragotina Hribarja v Celji

sprejema v naročevanje različne pečate iz kavčuka in mesinga, nadalje vignete za pisma in steklenice, po najnižjih cenah.

Morie Rauch

steklar v Celji, Rotovška ulica št. 4.

Priporoča sl. občinstvu steklene črke v raznovrstnih barvah, kakor: črne, bele, emajlirane, zlate in srebrne, jako pripravne za napise pri tvrdkah in reklamah; prav lepe in cene. — Gostilnam posebne izjemne cene pri vrčih, steklenicah, kupicah, krožnikih, skledah itd. iz porcelana ali kamenine. Prevzame vsakovrstna

steklarska dela, kakor: šipe pri hišnih in cerkvenih oknih, stelah itd. po neverjetno nizkih cenah. Razposilja steklo, porcelan, ogledala, podobne, svetilnice itd. kakor tudi olnate barve za takojšnje rabo, ki se brzo posuše.

Na razpolago ima tudi najlepši bleščoči povlak, brunolin in vse vrste lakov. Prosim, da se prepričate z naklonjenim mi obiskom

(221) 6-1

M. Rauch.

Odgovor

društva odvetniških in notarskih uradnikov v Celji na „poslano“ v „Domovini“ št. 29 od 22. julija t. l.

V poslanem se očita temu društvu zaspanost, katero očitavanje je pa popolnoma neopravičeno. Nedvomno je, da je to očitavanje naperjeno vodstvu tega društva. Slednje pa ne drži križem rok, vkljub malomarnosti in nebrižnosti zunanjih odvetniških in notarskih uradnikov oziroma društvnikov (od kodar „poslano“ najbrž izvira), temveč je isto že dne 7. julija t. l. poslalo vsem gg. odvetnikom in notarjem na Spodnjem Stajerskem utemeljeno prošnjo za vpeljanje vsaj deloma nedeljskega počitka v odvetniških in notarskih pisarnah.*

Odbor sicer še nima od nikoder odgovora, vendar se čuje, da nameravajo gg. odvetniki in notarji tej prošnji ustreči, ako se bodo v to zjedini tudi gg. odvetniki druge narodnosti, ter da se bodo storili v to svrhu potrebni koraki.

Z enako prošnjo obrnil se je odbor tudi na notarsko zbornico v Celji, ter se boje, kakor smo zvedeli, o iste prošnji pravi seji dne 30. t. m. — Kaka osoda bude to prošnjo zadelo, bomo svoj čas poročali.

* Splošno pa je mnenje, naj bi se upeljal v odvetniških in notarskih pisarnah popolen nedeljski počitek, tako, da naj bodo v prihodnje iste ob nedeljah in praznikih celi dan zaprte. Občinstvu pa naj se to naznani po oklicu, kateri se razpošlje sl. občinskim uradom in sodiščem, kakor se je to že zgodilo v lipniškem okraju.

Zahvala.

Podpisani posestnik v Gutovljah, štejem si v dolžnost, se banki „Slaviji“ srčno zahvaliti, da mi je za pogorelo poslopje, katero mi je požar uničil dne 26. junija t. l. zavarovalnino popolnoma izplačala. Zato priporočam edini naš slovenski zavod najtoplejše sl. občinstvu, da se pri njem zavaruje.

Izrekam tudi vsem, ki so pri požaru delovali, da se požar ni širil, najtoplejše zahvalo.

Gutovlje, dne 22. julija 1898.

(218) 1 Fortumat Jordan.

Učeneza, ki je dočrtil meščansko solo ali pa par razredov kake srednje šole, sprejme takoj v uk trgovina Dragotin Hribar-ja v Celji.

Posestvo na prodaj

na okrajni cesti Dolič-Vitanje, obsezajoče nad 20 oralov dobrega zemljišča, gostilna in trafika. Cena 3000 gld. — Več pove

(216) 3-1 Franc Pejvonik
pošta Mslinje.

Zahvala in priporočilo.

Podpisana sva bila zavarovala svoja posestva zoper požar pri banki „Slaviji“ v Pragi po njenem glavnem zastopniku g. Ivanu Likar-ju v Celji.

Ker sva pogorela in je banka „Slavija“ nama škodo tako pošteno in hitro po g. Iv. Likar-ju v Celji poplačala, da sva s tem popolnoma zadovoljna, se ji za to lepo zahvaliva in jo vsakomu priporočava.

Štefan Gaberšek | vulgo Škrabar

Mica Gaberšek |
posestnika na Ostrožnem pri Celji.

Cukerin

350krat slajši od sladkorja 1 kos 2 kr.
180krat slajši od sladkorja 1 kos 1½ kr.
Cukerin v malih zavitkih komad po . . . 1 kr.
Pošilja najmanj 100 komadov

(92) 15 Jindrih Vojteh

Nusle-Praga.

Trgovcem in prekupcem velik popust.

Razpis.

Pri občini trg Šoštanj se odda s 15. avgustom t. l. služba občinskega redarja združena s službo ponočnega čuvaja z letno plačo po 200 gld. s prostim stanovanjem in uradno obleko.

V prvi vrsti se bo ozir jemalo na doslužene orožnike in vojake, kateri imajo še tudi kakšno rokodelstvo. Prošnje se morajo vložiti s potrebnimi prilogami do 30. t. m. pri podpisnem obč. uradu.

Tržkobčinski urad Šoštanj, dne 11. julija 1898.

(210) 2-2 Župan: Ivan Vošnjak.

Voznje karte in tovorni listi

(160) 42

Ameriko.

Kralj. belgijski poštni parnik
Red Star Linie iz Antverpna naravnost v
Novi Jork in Filadelfijo.

Koncesijovana od visoke c. kr. avstrijske
vlade. Pojasnila daje radovoljno
koncesijovana potovalna pisarna

E. Schmarda

v Ljubljani, Marije Terezije cesta št. 4, (pritličje na levo).

Uljudnej pozornosti posebno priporočeno!

V vsakem poštno-oddajnem okraju, v vsakej fari in po potrebi in želji tudi v vsakej občini, nastavi se razumna, delavna in zanesljiva oseba kot zaupni mož in posredovalec

z ozira-vrednim postranskim zaslužkom, ki se vedno množi in mnoga leta traja, od nekega, čez trideset let obstoječega domačega denarnega podjetja, priznane zanesljivosti in prve vrste. Pismene ponudbe pod „20.298“, Gradec, poste restante.

„Svoji k svojim!“

C. i kr. priv. tvornica,

brizgalnic, cevij in
kmetijskega orodja

R. A. Smekal
v Cechu na Moravskem
Podružnica
Zagreb

nudi
sl. gasil. društvom brizgalnice vsake vrste s patentom proti zmrzlini cevij in opreme. Posestnikom kmetijske stroje ter peronospora-škropilnice, slednje po 11 gld. komad franko vsaka pošta. Plačila tudi na obroke. Prekupcem zdaten rabat.

Podružnica Zagreb.

Slovinci in Slovenke!

Prava kava družbe sv. Cirila in Metoda, katero dobite v vsaki prodajalnici, daje najboljši okus in lepo barvo črni ali mlečni kavi, ako jo k isti rabite.

Zahtevajte torej le povsod to izborno domačo kavo.

Glavni zalagatelj: Ivan Jebačin
(193) 10-6 Ljubljana.

Hiša nova, davka prosta, v Brežicah št. 114, je za stalno ceno 4200 gld. na prodaj. Hiša obstoji iz 3 sob, 1 shrambe in 2 sob pod streho, 1 kuhinje, zaprti hodniki, pod celo dolžino hiše so kleti, 2 živalska in 1 svinski hlev, prostrano dvorišče, vrt, pašnik, z mnogim sadnim drevjem, jako lepa zračna lega, nasproti sv. Roka cerkve — Več se izve pri lastniku hiše

Jožefu Değen-u
(213) 3-2 Brežice št. 114.

Kočijaža

ki ve dobro ravnati s konji, je trezen in zanesljiv sprejme takoj (214) 2-2
Peter Majdič v Celji.

Naznanilo.

Oproščen je bil g. Marko Sterbenec pri obravnavi dne 25. junija pri slav. c. kr. okrožnem sodišču v Celju, zastopal (ali zagovarjal) se je sam! (211) 2-2

Za vinogradnike zelo koristna je knjižica:
„Peronospora ali strupena rosa“
ki v lahko umljivem jeziku na drobno razpravlja o navedeni trtni bolezni ter o načinu, kako se je iste mogoče iznebiti. Delce se dobi pri pisatelju Anton Kosi-ju, učitelju in posestniku v Središču (Stajersko) za majhni znesek 12 kr. (s poštino vred.)
Vinogradniki, omislite to knjižico svojim viničarjem; korist bude le Vaša! (120) 10

Vinko Čamernik

kamnoseška in podobarska obrt
v Ljubljani

nasproti mestne elektrarne.

Priporoča se častiti duhovščini v izvršitev umetnih in kamnoseških del kakor: altarjev, prižnic, obhajilnih miz, krstnih in kropilnih kamnov

priporoča svojo
veliko zalogo vsakovrstnih
grobnih spomenikov
iz raznih marmorjev in granitov.
Izvršuje

kompletne rodbinske rakve
in spomenike.

Strugarnica marmorja
z električno silo.

Obrise in proračune na zahtevanje
zastonj in franko!

Pravi trpotčev sok je jedino oni, kateri se pripravljajo v lekarni pri Zrinjskem, H. Brodjovin, Zagreb, Zrinjski trg 20.

Trpotčev sok nepresežno deluje pri vseh prehlajenjih dušnih organov, ter je najboljše sredstvo za prsni katar, kašelj, prsobol, hripavost in vratobol. Tudi zastarani kašelj se s tem zdravilom v najkrajšem času dá odpraviti; bolniki dobijo tek za jelo, lahko spijo in na ta način hitro okrevaljo. — Izmed mnogih zahval navajam tu samo naslednjo:

„Velečenjeni gospod lekarnar!

Pošljite mi še tri steklenice Vašega izvrstno delujočega trpotčevega soka; potrebujem jih za moje poznance. Jaz sem od dveh steklenic od neznosnega kašlja popolnoma ozdravel. Hvala Vam. Priporočal bom ta zdravilni sok vsem prsobolnim. S spoštovanjem — Rudolf Ausim. Na Dunaji, 20. marca 1897.“

Pazi naj se toraj, da je na vsaki steklenici varstvena znamka t. j. slika bana Nikole Zrinjskega, kajti samo oni je pravi trpotčev sok, kateri nosi to varstveno znamko. — Cena steklenici s točnim opisom je 75 kr. — Razpošilja se vsaki dan s pošto na vse kraje in sicer proti predplačilu (priročunši 20 kr. za zametek) ali pa po poštne povzetju. — Ceniki raznovrstnih domačih preskušanih zdravil se razpošiljajo na zahtevo zastonj in poštne prosto. Lekarna pri Zrinjskem, H. Brodjovin, Zagreb, Zrinjski trg št. 20.

Najboljše za stenice, bolhe,
kuhinske golazni, mole, ži-
vinske parasite in dr.

Zacherlin

deluje čudovito! Mori kakor nobeno drugo sredstvo — vsakovrstne žuželke, za to tudi po celem svetu kot jedino enake vrste slavno in priznano. Njegova znamenja so: 1. zapečaten steklenica, 2. ime „Zacherl“.

Celje: Traun in Stiger
Alojzij Walland
Viktor Wogg
Milan Hočevar
Ferdinand Pellé
Josip Matič
Anton Ferjan
Friderik Jakovitsch
Fr. Rischlawy
Karol Gela, lekarna
Fran Zanger
Fran Janesch
Anton Kolenc
M. Rauscher lekarna
Topoljak & Pečnik
Josef Simz
Dobrna: Jos. Sikošek
Baslovce: Ant. Plaskan
Josip Pauer
Konice: Jurij Mischay
Vojnik: Fr. Zottl
Hrastnik: Alojzija Bauerheim
Konzumno društvo
Josip Wouk
Ljubno: Fr. X. Petk
Janez Filipič
Sevnica: A. Fabiani
S. F. Schalk
Ludovik Smole
Zwenkel & Gmo
Gomilsko: I. Idvošek
Trg Lemberg: Franc Zupancič
Laško: Andrej Elsbacher
Planina: Lud. Schesche-ko
F. Wambrechtsteiner
Gornji grad: Jakob Božič
Poličane: Ferd. Ivanus
" A. P. Krautsdorfer
" Anton Schweiß
Mozirje: Leopold Vukič
Pristava: Marija Suppanz
" Ant. Suppanz
Brežice: Fran Matheis
Varlec & Umek
Zalec: Adalb. Globočnik
St. Jurij: Fran Kartin
" J. F. Schescherko
St. Lovrenc: Elija Turin
Smarje: Josip Wagner
" Janez Löschnig
St. Paul: Norbert Zanier
Trbovlje: Konzumno društvo
" J. M. Krammer
" Fran Pollak
" Rob. Stenowitz
Zilbica: Janez Založnik
Videm: Ivan Novak
Vitanje: Anton Jaklin
Velenje: Kari Tischler